

Virgil Andronescu

În zodia Dunării

Un povestaș inițiat în zodia Dunării

„Călătoritul te lasă fără cuvinte și, ulterior, te transformă într-un povestitor”, afirma, la un moment dat, binecunoscutul explorator arab Ibn Battuta. Orice călătorie își lasă, până la urmă, amprenta asupra ta, fie că este vorba de o călătorie în lumea exterioară, unde poți cunoaște oameni și locuri deosebite, fie că te aventurezi să explorezi lumea lăuntrică într-un efort gnoseologic menit să-ți recalibreze condiția de om trăitor în burta chitului care este lumea contemporană.

Un cetățean al lumii noastre, născut în zodia Dunării, în care s-au născut, de altfel, numai scriitori valoroși, este și **teleormăneanul Virgil Andronescu** (născut în 1972, în cartierul Odaia al orașului Turnu Măgurele), stabilit pe meleaguri brăilene, care și-a adunat numele pe zece cărți de poezie, proză și aforisme până în prezent, receptate favorabil de critica literară.

În cartea de proză *În zodia Dunării*, Virgil Andronescu captivează lectorul încă de la început prin discursul său autentic, nefastidios, care trădează pe poetul din el conectat puternic la realitatea imediată.

Apărute inițial în ziarul roșiorian „Drum”, sub genericul foarte sugestiv *Cutiuța cu amintiri*, cele 12 proze care alcătuiesc volumul de față recompun portretul unui scriitor talentat, cu o conștiință (est)etică superioară multora dintre confracții săi de breaslă, Virgil Andronescu erijându-se, *volens-nolens*, într-un povestaș

inițiativă care vorbește despre sine sau despre lume, folosind un limbaj natural, cu puține cuvinte, în care reușește să transmită multe lucruri și la mai multe niveluri.

Fie că sunt amintiri din comunism sau din „democrația originală” de după 1989, fie că evocă vârsta copilăriei în care tronează figurile părinților sau bunicilor săi care l-au format ca om și cărora le realizează niște portrete duioase, dar și unele „pățanii școlare” (vezi *Crucea măgarului*), fie că descrie ca nimeni altul, în pagini de un lirism tulburător balta Brăilei, fie că face pe reporterul care notează la fața locului amănunte savuroase despre fascinantă natură umană sau despre locurile pe care le vizitează singur sau împreună cu prietenii săi, fie că face considerații de ordin sociologic și antropologic sau opinează despre teme de actualitate, cum ar fi educația, de pildă, Virgil Andronescu reușește, într-un stil absolut inconfundabil (*L'homme c'est le style, n'est-ce pas?*), să te provoace la gândire, să producă un cutremur — cât de mic — în acel **modus cogitandi** pe care-l are fiecare, fragmentele noetice și behavioriste rezultate în urma acestui cutremur rearanjându-se pentru a salvagarda normalitatea după care tânjim cu toții.

Într-un cuvânt, lumea pe care ne-o prezintă Virgil Andronescu, folosindu-se de niște unelte lingvistice seducătoare și persuasive, este lumea în care ne recunoaștem cu toții mai mult sau mai puțin, cartea *În zodia Dunării* trădând — trebuie s-o spunem încă o dată — rafinamentul literar-artistic la care a ajuns acest scriitor de mare talent.

Cristian Gabriel MORARU

Cutiuța cu amintiri

În ultimii ani, am fost nevoit să revin destul de des în orașul de baștină Turnu Măgurele. Pentru părinții mei, dar și pentru prietenii rămași acolo. Pentru orașul în sine mai puțin: un fel de ciudă sau cam așa ceva îi purtam pentru că nu plecasem din locul natal de voie, ci de nevoie, forțat de unele împrejurări și de unii *oameni*. Am ales această temă, să-i zic așa, deoarece, pe 10 februarie, este Ziua Spirituală a urbei, dar și pentru faptul că, în ultimii câțiva ani, m-am recuplat la spiritualitatea turneană prin noua generație de oameni excepționali (scriitorul Valeriu Ion Găgiulescu, memorialistul Noro Jerca, scriitorul de istorie Gigi Țican ș. a.), care dau o nouă și pozitivă turnură orașului meu natal Turnu Măgurele.

Amintiri frumoase, dar și amintiri dureroase, m-au năpădit deodată. Am deschis cutiuța cu amintiri și am ales-o pe cea mai din adâncul memoriei. De multe ori am trecut prin fața clădirii — monument arhitectural vechi, de ceva ani restaurat, clădire care, până prin anul 1998, găzduia Muzeul de Artă și Istorie al municipiului (*Casa Angelescu*) amplasată pe dreapta venind dinspre Port, la intersecția Bulevardului *Republicii* cu Strada *Vlad Țepeș*. Imediat, după, în stânga sa, se află maiestuoasa Catedrală creștin-ortodoxă *Sfântul Haralambie*, în dreapta sa, vis-a-vis un supermarket, în spatele lui, ruina fostului cinematograf *Turris* și Liceul

Tehnologic *Sfântul Haralambie* și, în față, *Parcul Central (Grădina Publică)*. Cel din urmă aflat acum într-o totală și profundă modernizare. Catedrala, din nou în restaurare, de data aceasta cu fonduri europene. Liceul, numit *Agroindustrial* și apoi *Sf. Haralambie* pe când învățam acolo, din ce în ce mai sărac în elevi. Fostul cinematograful *Turris* și-a dat ultima suflare odată cu filmul *Cu nașul la psihiatru*, film pe care acolo l-am văzut pentru prima oară. Muzeu, dacă va mai fi, va fi în altă locație. Spun experții, și nu-i putem contrazice, că noile reglementări legislative din domeniu presupun clădiri care să corespundă prezentului; *Casa Angelescu* nu mai corespunde tehnic noilor cerințe.

În anul 1994, am pășit pentru prima dată în incinta muzeului, atunci când l-am cunoscut pe unul dintre boemii urbei, profesorul de istorie Traian Panea, custodele instituției. Tot atunci i-am cunoscut pe: regretatul profesor-pictor **Dumitru Negru** — artistul pe care l-am *imortalizat* într-un amplu interviu în 2010; sculptorul în lemn Dumitru Mișu; pictorul Gabriel Vitalia; pictorița Maria Sacerdoțeanu; regretatul pictor **Cristea Ionescu**; profesorul Pascu Bolborici, căruia i-am acordat sprijinul în realizarea tehnică a unei *monografii* a orașului, precum și pe alți oameni de vază ai orașului. Oameni care, din păcate, au fost marginalizați până la uitare de autoritățile administrative ale municipiului căruia i-au adus glorie și i-au dus faima în toate cele patru zări ale patriei.

Îmi amintesc de ultimul vernisaj al unei expoziții de pictură ce a avut loc pe simezele muzeului: *natură statică cu flori* și un *peisaj cu bărci*; un impresionant

portret monumental de femeie lucrat în culori bine armonizate și tușe ascunse — în lucrare se putea descoperi o adevărată profunzime sculpturală; un colaj de *crochiuri* înfățișând *nuduri*, *personaje* și scene *biblice*; câteva *autoportrete*. Am avut onoarea și plăcerea de a vedea: o lucrare modernistă în care albul eliberat era înconjurat de ocruri ce compuneau un mozaic, completându-se reciproc, fiind bine și armonios legate de o sfoară răsucită ce contura un trup subtil de *femeie* ce lăsa loc interpretărilor; *flori* într-o vază abia sugerată, două cantități *cromatice* bine compuse și un *vas de ceramică* din care țâșneau flori de un superb *dramatism cromatic*; o varietate de genuri și tehnici și o îndrăzneală pentru care artiștii expozanți își meritau toată lauda. Nu mai au loc expoziții de artă ... (numai pictorul **Dumitru Negru** a mai reușit de câteva ori într-un deceniu și jumătate să mai adune artiști turneni și teleormăneni în câteva expoziții desfășurate prin diverse localuri!).

Orașul lânțezește de muți ani într-un absurd ... în aproape orice ... și mai ales într-ale artei. A fost un timp, cam îndelungat, în care șerpii luaseră locul artiștilor și publicului în curtea edificiului de cultură! Ierburile reprezentau peisajul de junglă, totul se adaptase foarte bine orașului încremenit în epoca marilor căutări ale unei luminițe ce nu se lăsa zărită cu niciun chip la capătul unui imaginar tunel.

Speranțele muriseră! Artiștii turneni au rezistat eroic, *fiecare pe barba sa*. Mulțumiri din inimă acestor eroi locali, mulțumiri pentru lupta cu inerțiile sistemului, cu prejudecățile maselor și nu numai!

După câțiva ani de zile, timp în care clădirea (boierească) de patrimoniu a ajuns o ruină, a fost cumpărată de un privat local și a fost restaurată. Însă, rolul de muzeu nu și l-a mai recăpătat niciodată și ... de ani buni stă ... agățat pe zidurile acesteia un mare afiș pe care scrie *De vânzare sau închiriere* (pe englezește, desigur!). Curtea acesteia nu mai este o șerpărie, dar nici aranjată nu este — așa cum eu o făceam săptămână de săptămână într-un soi de voluntariat; de muzeu nimeni nu își mai amintește, nici măcar de ideea de *altar al culturii* locale, nimeni nu mai speră.

Îmi aduc aminte că Muzeul din Turnu Măgurele reprezenta o oază de boemie într-un ocean de *capitalism păgân* amestecat la modul cel mai grotesc cu sărăcia lucie a zonei. Îmi amintesc cu plăcere și tristețe în același timp de profesorul-muzeograf (extraordinar grafician) Traian Panea, ca fiind printre ultimii boemi ai generației sale. De la domnia sa am învățat multe, printre care și panotarea unei expoziții.

Cu ani în urmă îmi spunea un prieten, pe atunci licean, acum profesor de filosofie, trăitor la mare intensitate al acelor timpuri și locuri și oameni, alături de *cei mai boemi dintre boemi*: „La Muzeu nu se întâlnea om cu om, idee cu idee, prieten cu prieten, ci se întâlneau ipostaze, farmece, magii. Era o vreme când se făcea țuica, când se scria poema, când se făcea zambacul, când se sculpta statuia. Virgile, nu doar clădirea mă interesează, nu candelabrul care putea să ne ucidă într-o zi pe toți, nu wc-ul infect de-ți rămânea mirosul în simțuri zile întregi dacă treceai pe acolo, nu expozițiile ținute (puține reușite, restul boemă pură), ci

misterul luminii existente acolo, geamul acela portocaliu care sclipea noaptea când veneam beți de la cârciuma de vis-a-vis, ușa aceea de metal care ni se deschidea ca Lupului de stepă de fiecare dată când delirul nu era total. O, tempora ...! Iar dacă însăși clădirea se dărâma, puțin îmi păsa. Cu dărâmatul ăsta nu e așa de ușor cum își închipuie lumea. Nu se poate dărâma credința că pe acolo am trecut zece ani, zi de zi, că am delirat până la real, că am citit tot ce se poate citi (cărți, femei, sticle, zori, parcul). Sapienți sat! (Cei înțelepți sunt suficienți!)”.

P. S.: Îi răspund acum, după un deceniu, căci niciodată nu-i prea târziu pentru răspunsuri, cum nici pentru întrebări: Da, dragă prieten, nu numai despre clădirea superbă — la origine, am vorbit, ci mai degrabă despre spiritul boem al acelui lăcaș care și acum îmi bântuie amintirile de câte ori mă reîntorc în Turnu Măgurele și trec prin fața fostului Muzeu de Artă și Istorie!

Umanism vs. barbarism, într-un război fără sens

Conjunctura istorică actuală mă face să scot din *cutiuță* amintiri de la sfârșitul primului deceniu al *democrației originale* dar și din urmă cu 45 de ani, din ziua de 4 martie 1977. (Aveam cinci ani, fratele avea trei, și dormeam cu mama într-un pat — tata era la fabrică, schimbul doi și, auzind că s-a deschis ușa sobei din camera alăturată, i-am spus mamei că merg s-o închid; s-a întâmplat și a doua oară și iar am mers s-o închid, în timp ce lampa cu gaz, aprinsă și agățată într-un cui pe perete, deasupra capului, balansa ca pendula unui ceas. Atât îmi amintesc din acel coșmar. Mai târziu, am aflat că trecusem printr-un cutremur devastator și că mama ne luase pe ambii copii în brațe și ieșise în stradă cu noi, acolo unde oamenii și animalele își trăiau fiecare sperietura vieții lor.) Două tragedii, una provocată de mâna omului, iar cealaltă naturală.

Vedem și noi,ăștia de-acum, ce înseamnă cizma ruso-sovietică de secol XXI. Vedem ceea ce, unora, ne-au povestit părinții și bunicii noștri. Bunicul meu a venit de pe frontul celui de Al Doilea Război Mondial fără un plămân și cu un picior rănit, după ce a luptat din Est până în Vest. Soția sa, bunica mea paternă, nu și-a cunoscut tatăl: avea trei ani când tatăl său a plecat la Primul Război Mondial și de atunci nu a mai știut niciodată nimeni și nimic despre el. În aceste zile, am auzit oameni de peste tot, *trecuți prin viață*, care spuneau

că nu-i interesează cetățenii ucraineni și nici războiul de acolo, că ne-au făcut nouă, ucrainenii, niște nedreptăți teritoriale și discriminări de limbă de-a lungul istoriei. Sună a răzbunare prostească, chiar a prostie crasă!

Dacă nu am fi devenit membri U.E și N.A.T.O., am fi rămas și acum în lăncezeala și sărăcia cruntă și cu siguranță am fi devenit una dintre țintele lui Putin! Da, mă interesează și mă doare sufletul la vederea femeilor, a bătrânilor și copiilor năpăstuiți de războiul absurd declanșat de statul rus. Da, chiar i-am văzut în Gara de Nord din București unde erau cazați temporar. Nu contest, ceea ce am auzit din surse sigure, dar pățiți, că sunt și refugiați extrem de mofturoși, prost-crescuți și răi cu românii ce le întind o mână sinceră de ajutor. Însă, cine nu își mai amintește că avem pe conștiință războiul din Republica Federativă Yugoslavia, *conștiința* cu care ne-am plătit intrarea în Organizația Tratatului Nord Atlantic, nu are caracter, nu e om și face parte din categoria tupeiștilor amintiți mai sus. Îmi amintesc destul de bine anul 1999. Haideți ca măcar acum să ne spălăm, cât de cât, acel uriaș păcat sângeros comis la granița din vestul patriei!

Am văzut personal, câteva zile și nopți la rând, cum vâjâiau și cum explodau bombele aruncate din avioane ce brăzdau cerul țării noastre în drum spre țara vecină măcinată de lupte fratricide. Acum sunt iar într-o zonă aproape de un conflict militar, aproape de zona expansiunii lui Putin, și nu-mi doresc să re trăiesc momentele anului 1999.

Dacă majoritatea românilor nu am crezut că exista pandemie, deși ne-a afectat și ne afectează pe toți,

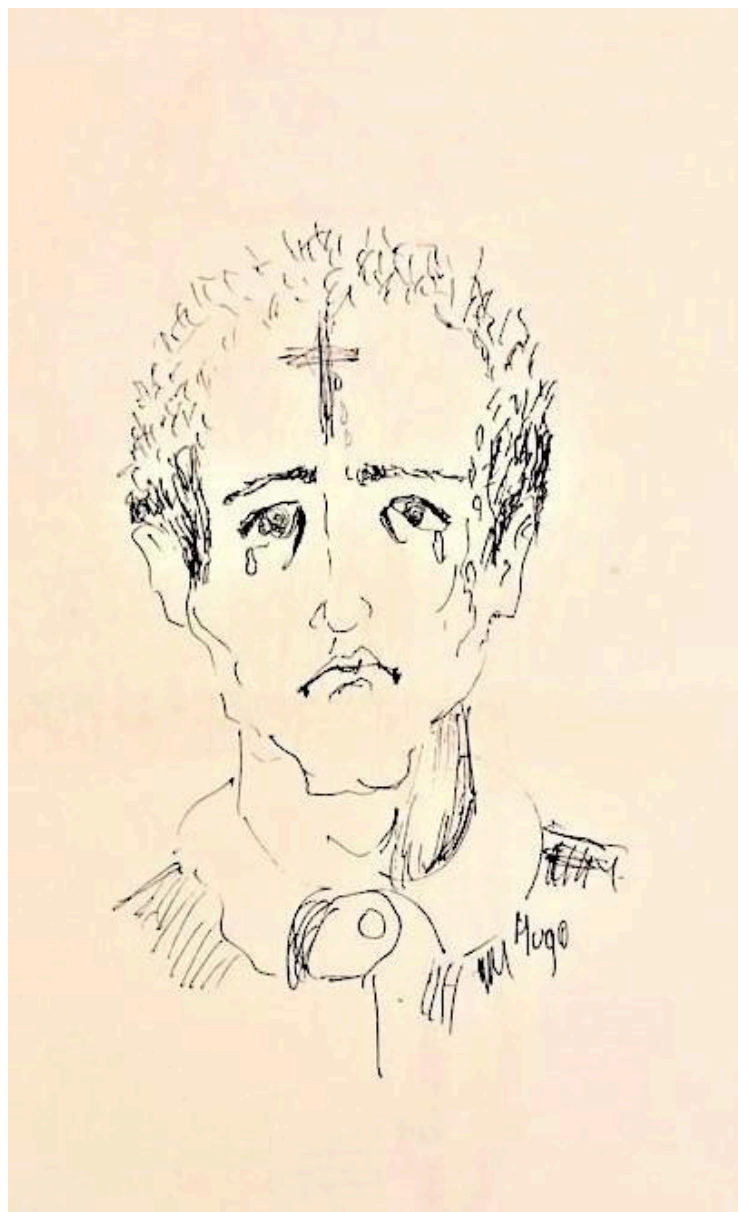
să facem acum un efort de gândire rațională (-sentimentală) și să nu ne mai comportăm ca niște *mistici*, să lăsăm deoparte fabulațiile și teoriile conspiraționiste induse de propagandă! Trăim o realitate tragică ce dublează tragica realitate pandemică. EXPANSIUNE.

O bătrânică explică ce-i cu războiul: *E lupta asta pentru putere, pentru cucerire, maică, pentru a avea mai mult!* Păi nu-i așa omul pentru om? Nu se luptă el dintotdeauna pentru a avea mai mult, pentru a avea un *spațiu vital* cât mai *comod* sieși? Și împotriva naturii are același comportament.

(NE)MESIANICA AȘTEPTARE. Sunt momente cruciale în viața unui popor și, mai pragmatic, în istoria unui stat, când nimeni nu mai poate face nimic pentru propria-i existență, nici măcar Dumnezeu, întru salvarea acestora. Degeaba se zbat, degeaba se roagă, e semn că merită cumplita *soartă* ori că acesta le este *destinul*. Iar cei ce *cred* și stau numai la mâna *destinului*, cei care *cred* numai *c-așa le-a fost dat*, aceia vor fi primii și definitiv pierduți! Nu se știe cum se întoarce roata și ajungem, din greșeală sau nu, ca poporul ucrainian! Haideți să gândim și să acționăm uman, să fim OAMENI!

SCEPTICISM? REALISM! După ce se va termina (cu bine, probabil) toată nebunia dezlănțuită și Putin va plăti cu viața ori cu libertatea (dacă va fi prins) și de nu vom sfârși volatilizați sub ciuperca atomică, pierduți în iarna nucleară, poate că societățile umane contemporane vor învăța ceva bun din trecerea printr-o pandemie, din care nu s-a învățat mai nimic, și-un război

imprevizibil. Poate ...! Personal, sunt sceptic, și cred că slabe șanse sunt ca memoria omului contemporan să înțeleagă și să rețină corect și definitiv sensul învățăturii acestor momente.

Crucea măgarului

Apropos de școala veche ...

Cred că prin clasa a VII-a se întâmpla povestirea pe care am să v-o spun. Aveam un tovarăș profesor Ștefanuc Papateu, profesor de agricultură, biologie și anatomie. Profesor bun, director al școlii, membru de partid comunist din convingere și ateu până în măduva oaselor. La orele de agricultură, ne scotea pe terenul agricol al școlii unde munceam la vie, la roșii, castraveți și alte legume de care nu aveam voie să ne atingem atunci când roadele acestora ajungeau să se coacă. Culesul, tot noi, elevii, îl făceam sub stricta sa supraveghere.

Orele de biologie și anatomie le făceam în cabinetul de biologie-anatomie, cu celebrul material didactic — corpul uman în mărime naturală, *jupuit*. Tot aici, la materia biologie, disecam broaște vii, predam ierbarul cu flori și frunze și insectarul în care *mumificam*, cu spirt medicinal, fluturi, buburuze, alte insecte și chiar lilieci prinși în miezul nopților de vară prin aruncarea unei căciuli spre cerul de deasupra unui dud de câteva sute de ani. Că de, dacă nu aveai, ca băiat, în insectar și o astfel de zburătoare nocturnă, erai luat în derâdere de ceilalți băieți care prezentau și un astfel de exemplar. Toate bune și frumoase până aici. Sau așa îmi păreau

atunci, pentru că acum îmi sunt de neconceput aceste practici, chiar monstruoase. Broaște nu am disecat pentru simplul fapt că îmi provocau groază numai să le ating, darămite să le tai, dar liliac am achiziționat de la un coleg extrem de curajos. Unii mai aveau și câte un pui de broască țestoasă prins pe la Dunăre sau la Olt.

Revenind la tovarășul profesor Ștefanuc Papateu, acesta avea vreo câteva metehne, pe lângă aceea de a fi șef redutabil la pionieri. Una dintre acestea și cea mai gravă era că nu aveai voie să scrii cu pixul sau cu stiloul. Ei, a venit și ziua când am căzut în *păcatul* de a scrie cu cerneală. Ascuțisem atât de mult creionul, singurul creion, încât rămăsesem cu un *țâr* pe care de-abia îl puteam ține între vârfurile degetelor. Cum să poți scrie cu *chimicul* în felul ăsta? Cu neputință așa ceva! Tovarășul profesor m-a lăsat să scriu cât timp a dictat, iar apoi m-a chemat cu *maculatorul* la catedră. A ridicat cu trei degete, în scârbă, caietul și l-a arătat clasei ca exemplu de *așa nu*: *Unde dai și unde crapă / Andronache, al meu, cu cap de capră!*, a rostit rimat acesta, rânjind către mine. Avea darul versificației tovarășul profesor. Apoi m-a trimis să iau *scula* cu care am scris, dar și *țârul* de creion chimic. L-am luat și m-am prezentat din nou lângă acesta, în spatele catedrei, catedra fiind așezată lângă soba fierbinte pentru a nu îngheța profesorii în timpul orelor care țineau 45 și 50 de minute. A mai zis el ceva, apoi m-a ridicat de perciuni până am ajuns pe vârful degetelor de la picioare. Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. A mai zis ceva. Mi-a ordonat, rânjind, să mă apropii cu capul cam la vreo zece centimetri de muchea catedrei pe care se afla

acum caietul deschis la paginile neîncreionate. Ca din senin, mi-a aplicat o lovitură de palmă după ceafă în așa fel încât să lovesc brutal cu fruntea de muchea ascuțită a catedrei din lemn masiv. A luat pixul cu care încălcasem propria-i regulă, mi-a zis pe ton imperativ să întorc fața către clasă și a început să-mi deseneze pe frunte-continuu și apăsător, până la os, o cruce. Lacrimile curgeau șuvoind, la fel și sângele. După aplicarea setului de pedepse, mi-a dat caietul și m-a trimis în bancă, spunându-mi *să nu cumva să pun mâna să mă șterg, că se va repeta*. Am rezistat până în recreație. Era ultima oră din ziua aceea blestemată. Am plecat acasă, ținând batista apăsată pe locul din care țuruia sânge.

După ora 16, ajungeau acasă părinții, soseau de la serviciu, de la schimbul unu. Tata de la fabrica de conserve, mama de la fabrica de mobilă. M-a tot văzut taică-meu cu batista umezită cu apă rece pe frunte, s-a cam rugat de mine să-i spun ce, de ce, cum și cine. Până la urmă, i-am dezvăluit secretul. Ambii părinți trecuseră cu mine prin multe încercări ale vieții pentru a mă putea ține în viață, pentru a-mi reda pe cât se putea sănătatea. (În clasele I-a și a II-a, tovarășa învățătoare făcuse toate presiunile posibile asupra lor și asupra-mi pentru a fi retras de la școală pe motiv că *problemele mele de sănătate deranjau atât pe colegi cât mai ales pe tovarășii profesori*.) Am povestit tatălui toate cele întâmplate. A doua zi a venit la școală și, în cancelarie, după ore, l-a luat de gât pe tovarăș și l-a înghesuit într-un colț, gata-gata să-l și pocnească. (Tatăl meu a făcut box și fotbal în tinerețe.)

Din acea zi aveam note de nu mai avea unde să le treacă în rubricile catalogului, la anatomie și biologie, iar la munca de *sclav* pe terenul agricol al școlii nu am mai fost scos. (Toate roadele aceluși teren cultivat, cică pentru învățarea practicării agriculturii, reveneau în întregime profesorilor.) Învățam bine — aproape la toate materiile și, înainte de incidentul povestit, aveam note de la 7 la 9, uneori și 10, dar de când cu *bolșevica* pedeapsă mă tot scotea în fața clasei. Aceleași note le luam pentru că învățam. (Singura materie la care am rămas corijent *pentru repetenție* în clasele a VII-a și a VIII-a a fost matematica.) Dar am scăpat cu *darul* din ceea ce *completa* gospodăria, tata aducând de la fabrică.

După terminarea liceului, clasele IX-X și profesionala, l-am reîntâlnit la o terasă, bea o bere. M-a văzut și m-a chemat să mă cîntească: *Salut, cowboy-ule, vino să te cîntesc cu o bere și să mai stăm de vorbă!* Am luat loc la masa respectivă, am vorbit de una și de alta, dar despre ceea ce îmi făcuse cu ani în urmă nu am adus vorba.

Peste ani, după terminarea liceului la seral (tot din motive de sănătate), m-am revăzut cu tovarășul (acum domn și întreprinzător în domeniul agricol), pe când mi se dăduse câteva ore de *suplinitor pe educație plastică* în școala generală unde fusesem elev. Acum eram colegi. *Domnule Andronache, acum suntem colegi, nu trebuie să te mai formalizezi în a-mi spune domn' profesor!* În urmă cu puțini ani, treceam pe strada principală a municipiului. Era pe o bancă bătrânul profesor și din buna creștere primită în familie am trecut să-l salut, am schimbat câteva cuvinte (aflând că fiul său

lucrează în ministerul agriculturii, nicio mirare!), iar când să plec (ce înseamnă uitarea!) am făcut imprudența de a zice *Doamne ajută*, dar Ștefanuc Papateu, tovarășul-domn profesor de odinioară, mi-a replicat cu același rânjet pe chip: *Da, da ..., ți-am spus că nu există așa ceva, există doar omul și voința sa!*

Am plecat și mi-am văzut de drum ...

Dezamăgit de mine, nu de el; supărat pe mine și nu pe el; înciudat pe mine pentru că nu stătusem locului și nu îmi văzusem de drumul și gândurile mele. De atunci îl evit ori de câte ori îl văd. De câte ori ajung în orașul natal. Într-un fel, cu părere de rău, într-un alt fel fără acest sentiment. Să-i dea Domnul sănătate!

Apropos de școala nouă ...

Oglindă, oglinjoară ...

Urc în autobuzul dă București, către capitală, dă la Turnu Măgurele, și de-abia aștept să cobor în autogara Alexandria pentru a merge la un w.c. Pentru că în Turnu este permanent închis. Unul este — reamenajat de câțiva ani și stă închis de-o veșnicie pentru vesnicie. Boscheți cât vezi cu ochii. Plec din capitala de județ și ajung în capitala patriei. Aștept troleul 96 ca să merg în Gara de Nord. Urc. După vreo jumate dă ceas de așteptare. În sfârșit, am urcat. Caut liniște și nimic mai mult. Da' pă scaunul din față stă lăbărțat un ins cu ceafă lată dă București care urlă unuia în telefon încercând să-i dea metode și combinații dă *cum să să dăscurce* în a-și face nunta eludând restricțiile impuse dă noul val dă covid. Într-un final, individul dă București coboară. Troleul încă mai are dă mers, mers greoi, prin infernalul trafic *capitalist*.

Ajung la Gara de Nord. Sunt agasat de taximetriști cel puțin ciudați. Scap și dă iei. Merg la casa dă bilete. Cumpăr după ce scap de *coadă*. Vreau din nou să merg la w.c. Bă, da' multe mai vreau! Dau doi lei și cobor ... Nu știu cum să dășchid ușa ca să nu pun mâna pă mizeria de nedescris după clanță. Intru. Rezolv problema. Fără voie, citesc o întreagă operă literară porno care se încheie apoteotic cu câteva oferte porcoase, cu numere de telefon *pentru pofticioși*. Dășchid ușa cu cotul, la fel cum am deschis-o de pe

cealaltă parte. Mulțumesc divinității că nu m-au doborât mirosurile pestilențiale. În aceste clipe am impresia că am găsit *liniștea mult căutată*. Îmi iau bagajele și merg pă peron. Vreau o cafea. Incredibil! Iar vreau ceva! Aparatele nu-mi pot da rest. Alerg din chioșc în chioșc până găsesc să mi se schimbe o bancnotă de zece în două de cinci la o domnișoară frumoasă și drăguță cu clienții. Până la locul *combinației* încerc la un fast-food, dar nicio reușită. Am ajuns să vorbesc cu băiețașul care vindea după ce o tipă, cu un breloc viu după ea, a cumpărat niște chestii mâncabile: *două cu mere, două cu pere, două cu fructe de pădure, două cu brânză dulce și alte două cu ... sărată, două cu ... și alte două, două, două cu ...!* Uitasem de alte *două cu ciocolată*. Mizerie, răutate, prostie, nesimțire și toată gama dă *calități*, dar avem pretenții. *Bag prin introducere penetrând* cinci lei în orificiul aparatului nedus la școală. Înghite banii, îmi dă cafeaua, iau restul și merg pă peronul unde chiar sper să-mi fi găsit liniștea și odihna după un așa traseu aventuros făcut pă durata a vreo patru ore.

Offff ... Îmi zâmbesc. Gust din cafea. Aprind o țigară la locul *pentru fumat*. După o asemenea performanță mă abordează un individ gras, lat în ceafă și dă *culoare*. *Am fost expulzat dă la Franța. Am parfumuri miștoace dă vânzare!* Îi spun să plece. Insistă. Îl ignor și pleacă. După prima țigară și juma de cafea, individul cu geantă dă rafie la spinare, revine. În timp ce scriu pe telefon ceea ce mi se întâmplă, mă trezesc cu el șoptindu-mi la ureche: ... *am parfumuri d-alea bune și mai am și alte ... marafeturi!* Îl reped să plece. Insul insistă supărător. Îl reped iar, amenințându-l că *chem*

poliția! Face stânga împrejur și pleacă bombănind ceva. Offf. Termin țigara a doua, termin și cafeaua. Iau bagajul și mă refugiez în sala de așteptare. Îmi pun din nou masca. Plec. Vreau linișteeee! Deocamdată e liniște și pace. Un singur lucru bun: coadă la un Centru de vaccinare din incinta gării! Am spus *deocamdată*. Un alt ins, slăbănog și cu freză ciudată, *vorbește* din toți rărunchii *pă video* cu un altul. Totu-i relativ și liniștea nu mai există!

Sunt în trenul care mă va duce la Brăila. Din vagon în vagon, un tip nevorbitor, mut sau doar mut-închipt, lasă pe măsuțele dintre banchete câte ceva mărunțișuri spre vânzare. Îi fac semn cu degetul să nu-mi lase nimic. Vreau doar liniște! *Brăila, vin!*, dau să zic în gând, dar mă oprește un alt gând. *Acela că până departe mai e mult!* Și că pe căile ferate din România pot apărea uriașe și inimaginabile opreliști. Lângă mine, practic pe locul meu, geanta ei ..., o individă plină de ea de-abia mi-a dat locul ce-l am pe bilet. Coboară acum la Ploiești. A coborât și și-a lăsat biletul pe măsuță iar odată cu el și *caracterul* vizibil de la o poștă: resturi de mâncare și ambalajele aferente.

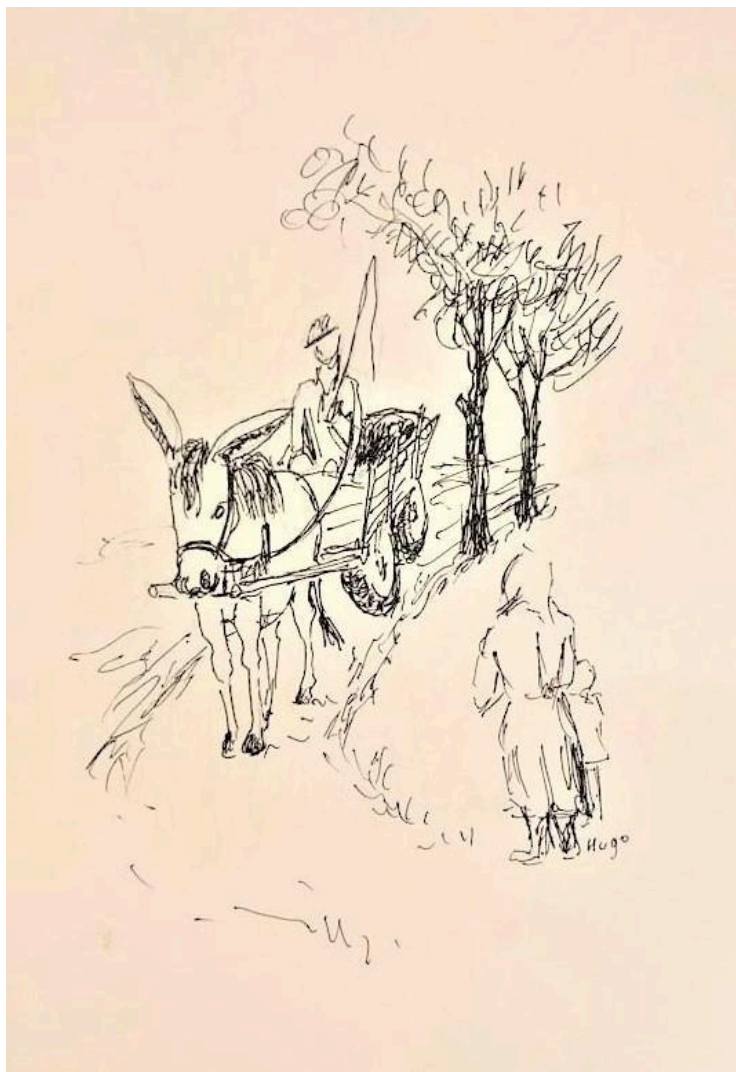
Liniște deplină în vagon. Aștept cu nerăbdare apropierea de *satele răsfirate* de pe dealurile Buzăului descrise în cărțile sale de prietenul pictor Hugo Mărcăineanu. Până atunci privesc la *peisage*. Sub soarele tomnatic, muncitori ai CFR-ului lucrează șezând la repararea liniilor. Trenul privat înaintază zăngănind din roți, din când în când mai scoate câte un șuierat năruș. Trenul fluieră și înaintază. Relativ repede. În față și în lateral se doarme. Câmp, ciobani cu oițelele la păscut pe

miriști încântătoare, păsări brăzdând înaltul de albastru. Trenul aleargă. Mda. Mai e mult până departe ... Cam cât de la Turnu Măgurele până la Brăila, cam atât și din '89 până la a ne face bine ca nație! Frumoase *peisage*! E plin câmpul de auriul baloților de paie întinși de-a lungul și de-a latul miriștilor. Locomotiva şuieră nervos. Glasul roților de tren e tot mai sacadat. Opreire de-o țigară. O cucoană zice, chinuindu-se să desfacă un pachet de țigări subțiri: *Până dăsfac pachetu' pleacă trenu'. Nu fumez alceva că apoi tușesc și zic ăștia că am covid!* Mă pune Sarsailă să-i zic, pentru că se uita atent la mine: *Ar fi grav să ...* Cucoana îmi replică: *Nu e grav, domne, să zică ei ce or vrea că nu îi crede nimeni, e o răceală și atât!* Am urcat pe mutește scara trenului și i-am lăsat locul liber. Trenul aleargă din nou cu viteză de nerecunoscut. Pauză de 40 de minute într-o fostă haltă (în *antichitate*, acum ruină) de dinainte de Făurei. Păi dacă au scumpit biletele, păi tre' să stăm pe loc de toți banii! În trei sferturi de ceas se adapă caii, birjarul își reface biciușca, pasagerii pipă câte un pachet de țigări și toată lumea e fericită la ceas de seară. Cu bucurie aș mai zice, chiar dacă este o exprimare pleonastică.

E pur si muove! spunea Galileo Galilei din Pisa. Am părăsit *vestigiile antice* halte Cilibia. Caii au fost hrăniți din fânul câmpiilor patriei, au fost adăpați din apa (im)pură a pâraielor, biciușca dintr-un lemn de dud fu articulată pe ei, dar degeaba. Căci *greu la deal cu caii mici!* Și uite așa ne ajunge dinainte Făureiul. Făurei, Făurei, greu mai merg căluții trenului! Scurtă pauză din nou: umblară oamenii, specialiștii, într-o cutie la niște butoane și trenul iarăși se porni iute ca o săgeată. În

depărtări se văd salbe de lumină răscolind înserarea. Din depărtarea cea mai îndepărtată mă îmbie, la lupta întru dreptate, ochii roșii ai eolienei (contemporanele mori de vânt, adevărați monștri ai tehnologiei) și mă întreb: oare, câți Don Quijote (moderni) vor mai fi existând pe pământ? Fereastra compartimentului a devenit opacă. A devenit oglindă. Oglindă, oglinjoară, care-i cea mai tragi-comică țară? Dincolo de ea ... Dincoace de ea ... Realitate și mister. Oglinda rămase mută. Și Brăila care se apropie gonind prin noapte. Și Bucureștiul și Teleormanul rămase în urmă. Și-am descălecat, Io ...

P. S.: Sexy țară și play la detalii (pe englezește, că până și la sex ne englezirăm! — vorba olteanului). Îndrăzniți! Încercați! Vorba unui partid în campanie ...

Amintiri din două lumi diferite

Tatăl meu, fost om al clasei muncitoare, de peste douăzeci de ani s-a convertit în agricultor și încă într-unul cu știința muncii câmpului. Chiar și când se afla în câmpul muncii industriale se ocupa de ceva grădinărit și creșterea animalelor în timpul liber, puțin de altfel. Aveam capre, apoi vaci și-un măgăruș, cât zece cai atât la tracțiune cât și la viteză, pe Viorel. Mulțumită lui Dumnezeu și datorită muncii sale, reușește, chiar și după un an de la ivirea unei probleme grave medicale, să-și țină *la punct* curtea, mare cât un stadion de fotbal, și să aibă cele necesare traiului. Nu spun toate astea pentru a scoate în evidență vreo bogăție materială excepțională, ci din cauze pe care le veți dezvălui dumneavoastră, cititorii.

Revin la perioada când teoretic era omul proletariatului, când își câștiga pâinea pentru familie slujind în întreprinderea statului. Una dintre cele mai mari din România. În timpul anilor de serviciu, aproape că nu trecea lună și era căutat insistent de directorul de atunci. *Tovarășe Gabriel, chiar nu vrei dom'ne să te facem membru de partid?* După vreo câțiva ani de tocat continuu creierii, directorul zelos a apărut din nou, de această dată cu o ofertă foarte tentantă și la care nu ar fi renunțat mai nimeni: *Uite, Gabriele, dacă te înscrii în partid, îți dăm apartament cu două camere, că ai trei copii, și îți dăm și butelie, numai să devii de-al*

nostru! Îmi povestea taică-meu că îl cam pusese pe gânduri dar că onoarea sa de om s-a repliat imediat și a răspuns: *Uite ce este, tovarășe director: Lăsați-mă să merg acasă să vorbesc ..., să-mi întreb nevasta și să vă dau un răspuns!* Tata se ocupa și pe atunci, ca și după '89, cu apărarea drepturilor angajaților, cotiza la sindicat și cam atât. Tot timpul a fost un om demn, căutător și alegător al dreptății și adevărului, tot timpul un revoltat împotriva nedreptăților sociale. Țin minte că aproape seară de seară, împreună cu el, ascultam postul de radio *Vocea Americii*, rareori *Europa liberă*, la o amărâtă de galenă furată de mine din receptorul unui telefon public cu fise. Cuplam galena la un aparat de radio, ce imita o minge de fotbal, căutam frecvența respectivă și ascultam ceea ce se putea prinde altfel. Se auzea când cu turbulențe, când binișor, dar ascultam și înțelegeam ... Erau seri, joia, apoi sâmbăta, când ascultam emisiunile *Fotbal minut cu minut*, retrospectiva Europei fotbalistice, *Cenacul Flacăra* al poetului Adrian Păunescu și în fiecare luni seara aveam parte de teatru radiofonic. Sunt convins că acele seri de teatru radiofonic mi-au dezvoltat imaginația căci parcă acei actori minunați jucau pe o scenă ce se afla chiar în fața mea, de fapt, în interiorul minții mele se întâmpla minunea.

De la posturile *aginturilor străine* înțelegeam ceea ce se întâmpla cu țara mea și cu lumea întreagă, atât cât înțelegeam la acea vârstă. Îmi spunea tata, mie și fraților mai mici: *Să nu vă prind că spuneți ceva la școală sau în altă parte că nu știu ce vă fac! Mă ridică miliția și o să muriți de foame fără mine!* După zisele

astea, trăgea perdeaua de culoare închisă, acoperind bine fereastra, stingea lumânarea, lampa cu gaz sau cu carbid ori decupla becul de 24 v de la bateria de mașină și începea să caute ... Că-i găsea pe *americani* sau pe *nemți* era bine oricum. Și uite-așa, fără lumina lumânării, a lămpii cu gaz lampant, ori, mai târziu, lampa cu carbid făcută în atelierul fabricii sau a bateriei de motostivuator de 24v la care conecta firele unui bec de far luat de la un electrocar, ascultam în liniște și pe mutește, fără alte comentarii.

Părinții mergeau la serviciu, de cele mai multe ori în schimburi, unu, doi și trei pentru a fi cineva cu noi trei, apoi patru, acasă. Se mai întâmpla să rămânem și singuri în casă, cu mâncarea pe pervazul ferestrei și olița sub pat, atunci când ambii lucrau în același schimb. *De cele mai multe ori noi suntem sub vremuri și nu invers.* Pierdeam timpul jucându-ne în casă și când mama și tata ajungeau acasă ne ascultau la teme pentru următoarea zi de școală, ne verificau la poezii și la operațiile aritmetice, ne corectau unde greșisem, căci primul lucru pe care-l aveam de făcut când veneam de la școală — după ce ne spălam, mâncam și dormeam forțat vreo două ore, era să ne pregătim temeinic pentru și după orarul *de mâine*. Ultimul control era la carnetul de note. Toate trebuia să se încadreze, după cerințele părinților și după puterea noastră, în baremul *binișor și foarte bine*. După cerințele materiilor zilei următoare, dar mai ales după condițiile materiale bune pe care ni le creau părinții în familie. În timp ce noi mai buchiseam *suplimentar*, tata mânca și se așeza pentru o oră la somn. Se trezea și

ieșea să trebăluiască prin curte. Muncea împreună cu mama pentru binele familiei.

Într-o zi, la mult timp după ultima discuție cu tovarășul director, i-a zis mamei despre sâcâiala de la serviciu. Au discutat, că așa se făcea la noi în casă, și au ajuns la un numitor comun dar numai pe jumătate din problemă. Nu-i spusese tata chiar tot. Doar de apartament și butelie. Așa considerase. Au refuzat oferta pe motiv că avem casă, curte mare și destule orătănii pentru a duce o viață liniștită și îndestulătoare. A trecut vreme, a venit vreme și din nou s-a trezit cu tovarășul pe cap. *Ai vorbit tovarășe, ai discutat cu soția? Spune-mi că azi mergi la cadre și depui Cererea asta, după ce o scrii.* L-a ascultat tata, apoi a vorbit calm și distant față de conducătorul întreprinderii cât și de problema ce-i căzuse de câțiva ani pe cap. Se agățase de el ca ciulinii uscați. *Tovarășe director, am stat și eu de vorbă cu muiera mea și mi-a spus că dacă mă înscriu în partid divorțează și pleacă la mă-sa, mă lasă cu patru copii pe cap și nu cred că partidul are nevoie de asemenea oameni. Butelie nu vreau că avem, la apartament nu-i mai bine de crescut copiii decât la curte! Dați-le cui are nevoie.* Directorul îl privea atent și nu-i venea să creadă, zbârcea fața mirat, dar parcă și puțin supărat de refuzul angajatului. *Bine, Gabriele, bine, dar să nu-ți pară rău mai târziu, mai târziu vei avea nevoie de noi și ... Țștia de la partid o dată te roagă, să ții minte asta!* A plecat și niciodată nu a mai revenit cu *Cererea*.

A venit decembrie 1989 și l-a prins tot angajatul aceleași întreprinderi. La un moment dat, fabrica era în curs de privatizare și conducerea comunistă era pe fărâș.

Vântul schimbării părea a bate înspre bine. Dar nu a fost așa. Aveam deja 17 ani și înțelegeam altfel treburile. Un nou director, zis manager, se arăta la orizont, unul *democrat*, dar tot ieșit din incubatoarele partidului unic. Pe vremea aia se dădea marfă prin fostele țări sovietice, se dădea pe încredere ori clienții veneau și cumpărau cu cecuri false ori fără acoperire. Unele *vânzări* se făceau pe *lichidități* și pe *comisioane*. Așa că marfa pleca *în afară* și banii nu mai veneau niciodată. Se apropia falimentul. Nu mai exista nici partidul ocrotitor, nici sindicatul întreg. Găști sindicale apăreau de la o zi la alta. Muncitorul de jos se apăra, își cerea drepturile cum știa și cum putea.

Managerul, un fost subinginerăș lucrător TESA, a preluat fabrica. Încetul cu încetul. După vreun an de neprimirea salariilor, ori de primire cu țârâita, muncitorii s-au adunat și au făcut grevă. Revolta era mare, le ajunsese *cuțitul noii ordini sociale la os*. Au fost mințiți și au încheiat protestul. La câteva zile, văzând că nu sunt chemați la birouri să li se dea salariile promise s-au adunat din nou în curtea fabricii oprind lucrul. Clienții așteptau marfa, parte din marfă se apropia de expirare. Ziua următoare nu au mai fost lăsați să intre pe poarta întreprinderii. Au încercat să forțeze paza și au fost *întâmpinați cu o armă de vânătoare de către noul și democratul manager*. Au fost amenințați că vor fi împușcați. Oamenii s-au strâns grupuri-grupuri, s-au sfătuit și au decis să meargă peste conducere, ziua următoare după ce vor intra liniștiți pe poarta fabricii. Din mulțimea de muncitori, doar tata și încă doi s-au hotărât să meargă până la capăt. Restul s-au pierdut pe

drum. Câștigul ar fi fost oricum pentru toți, dar până în biroul cu pricina au ajuns două persoane, tata și un coleg cu familie mare. S-au certat cu șeful, au discutat, au negociat și au obținut restul de salarii datorate numai pentru primele șase luni de când începuse necazul. Celelalte șase luni rămăseseră ca la început. Era bine și așa, pentru moment. Au câștigat toți muncitorii. După aproape o jumătate de an tatăl meu a fost pus pe lista concediaților cu *Ordonanța*. Mai avea un an până la pensionare.

A încheiat socotelile cu fabrica, și-a primit lunar banii *Ordonanței de disponibilizare* și s-a apucat de munca pământului. A plantat vie, și-a cumpărat încă vreo trei capre. Toată copilăria mea, când nu eram plecat ..., am păscut capre. Mai târziu ne-am luat și-o vacă care a fătat, aveam două vaci și vreo patru capre așa că trebuia un atelaj pentru un măgar sau un cal. S-a cumpărat atelajul pe patru roți de dacie, mare, dar ușor ca vântul, s-a cumpărat un măgăruș de vreo trei ani și până aici toate bune și frumoase. Se terminase cu Legea 18/1990 de împrăștiere și restituire a pământurilor furate de comuniști, o mare bulibășeală și o hoție pe față care au condus multă lume prin sălile tribunalului. Bunica mea s-a judecat vreo cinci ani pentru o palmă de pământ, una dintre jumătățile curții de acum, mamei i-a fost spart capul cu sapa de către vecinul *venetic*. O luptă oarbă pentru pământul ce mai târziu avea să fie părăsit și lăsat pârloagă pe câmp din motivul îmbătrânirii celor ce-l primiseră, al plecării tinerilor în țară și peste hotare, al lipsei utilajelor mecanizate, a irigațiilor distruse și din cauza fărâmițării la care fusese supus. Am fost prezent la

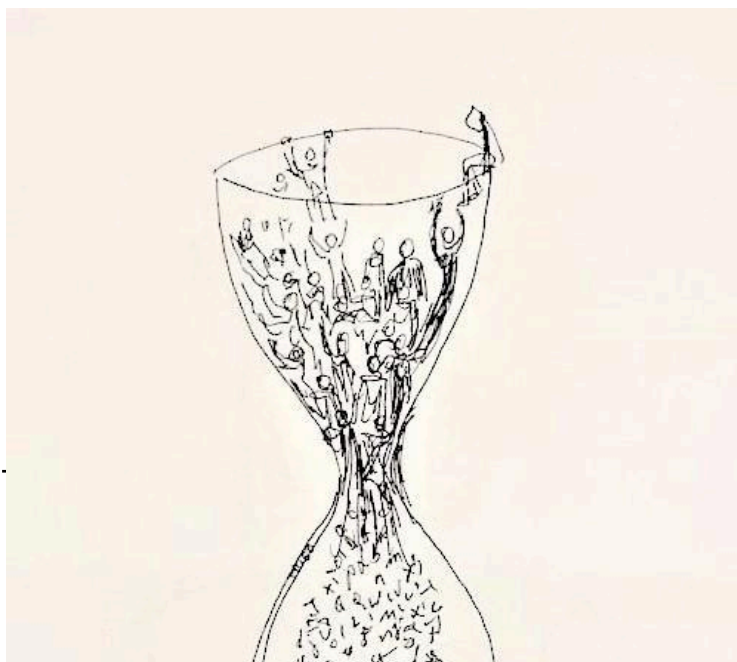
tribunal, am văzut și-am auzit multe grozăvii încheiate dramatic și chiar tragic.

Pe atunci, în prima parte a anilor '90, economia se scufunda, șomajul era uriaș, salariile erau distruse de inflație, banii se devalorizau de la o zi la alta. Cumpăram cât puteam cu banii jos și până la pensiile următoare luam pe datorie, pe caiet. Cum venea pensia, aproape că în întregime se ducea pe datoria scrisă în caiet. Se terminaseră proviziile de hrană, provizii făcute în ultimii ani de muncă ai tatălui meu. În vremea când lucra nu duceam lipsă de trei-cinci banane, trei kg de portocale, mai ales în preajma sărbătorilor de Crăciun. Alți copii nu aveau parte de așa ceva și nici de ceea ce mai aveam ca bonus la acea vreme, vorbesc de ultimii ani ai dementului deceniu '80. Eu eram mai mult plecat ... În vremurile începutului democrației aveam în gospodărie un porc, o capră, peste suta de păsări, zarzavaturi, o vie imensă, porumb și pâinea ce o făcea mama ori bunica la țest.

Apoi a venit tăvălugul democrației originale. De fapt, *la timpuri noi tot ei!* Am trecut prin timp și vremuri fiind o familie unită și la locul ei, verticali și cu Dumnezeu în suflet. După anul de *Ordonanță*, tata a ieșit la pensie și de atunci muncește mult mai mult decât în vremurile când făcea parte din clasa muncitoare. Îngrijește florile, cultivă pământul, are grijă de păsări, de mulți ani nu mai are nici capre, nici vaci, nici măgăruș și nici căruța. Dar cât este curtea de mare pe atât de plină este cu de toate. Pe jumătate din curte a cultivat porumb, lucernă, grâu. Astea toate au fost, acum e totul la relantiu. Tata pune tot grâul într-o ladă mare de lemn și

în saci de rafie ori de cârpă. Nu-i deloc foarte curat grâul, neghina își are și ea locul în ladă și saci. Dar vine vremea când se încinge acolo și începe să se strice. Ca să nu se strice tot, ia de deasupra pe cel *aprints* și-l aruncă la păsări. Cel rămas este întins pe folii de celofan și lăsat să se usuce în spațiu deschis.

Dacă ai un sac cu grâu și o parte din el se strică, iei boabele mucegăite și le tratezi, iar de grâul bun rămas ai grijă să nu se îmbolnăvească și el. Nu arunci întreg sacul de grâu! De ești nechibzuit la minte, arunci tot și rămâi să mori de foame. Practic nu arunci nimic. Așa e și cu oamenii și cu lumea! Ascultă și reține! Așa exemplu mi-a tot repetat tatăl meu. Așa-i și cu oamenii azi, așa-i și cu omenirea. Prin așa vremuri am trecut, prin așa vremuri trecem. Tatăl meu, fost om al clasei muncitoare, de peste douăzeci de ani s-a convertit în agricultor, unul cu știința și plăcerea muncii pământului.

Destin și destine

Prin toamna lui '88, în treapta I-a de liceu *Industrial Nr. 1* din Turnu Măgurele, profesorul de Limba și Literatura Română Mircea Ilie (Țuțu) Dragnea, scriitor devenit mai târziu membru al Uniunii Scriitorilor din România, m-a ironizat în fața clasei după ce m-a prins scriind o poezie în timp ce dumnealui predă. Apoi m-a publicat în *Gazeta de Perete „Ecouri Dunărene”*. Și de-atunci colegii mă apelau, ironic desigur, *poetul*. În liceu, la seral, doamna profesor de filosofie Ionela Moldovan mi-a spus: „Virgil, tu nu ești făcut pentru lumea asta!” (M-a pus pe gânduri, mi-am tot pus întrebări, dar nu am găsit niciun răspuns.) Asta după ce văzuse într-o dimineață la televizor că doamna Smaranda Jelescu, poet, prozator și eseist de valoare națională, citise și vorbise la superlativ despre cele câteva poezii trimise de mine cu ceva timp în urmă, împreună cu o scrisoare și de care uitasem complet.

Rareori, din cauza unor situații obiective, pierdeam câte o emisiune! A intrat în clasă doamna profesor, eu mergeam la cursurile de zi în cazul filosofiei, a ridicat clasa în picioare și i-a rugat să mă aplaude. Nu știam pentru ce, oare ce făcusem?, apoi le-a spus tuturor de ce făcuse acel gest. Tot în liceu, la seral, doamna profesor de contabilitate, Boca Tănțica, nu m-a exmatriculat, așa cum scria în regulamentul școlar, pentru că-i desenam portretul în timpul orei, m-a

muștruluit puțin și apoi m-a trimis la Clubul elevilor la cursurile de pictură ale doamnei pictor Maria Sacerdoțeanu.

După ceva vreme, le-am adus niște premii de la Concursul Național *Icoana din sufletul copilului*, concurs organizat de Patriarhia Română, pentru mine și elevii cursanți. Așa am avut onoarea de a da mâna cu Patriarhul Teoctist! Prin martie 1994, un coleg de clasă, Vasi, prieten bun până astăzi, mi-a șterpelit câteva caiete și astfel am ajuns, pe neștiute, să debutez oficial în ziarul *Teleormanul Liber*.

La începutul toamnei lui '94, mi-a trimis poetul, publicistul și bibliotecarul pe atunci, omul de excepție Tudor Matreșu câteva poezii la Festivalul Concurs Național de Poezie *Zaharia Stancu*. Și tot domnia sa a intrat într-o seară din aceeași toamnă, în clasă (în timpul orei de contabilitate) cu o Diplomă pe care scria: *Premiul al III-lea Zaharia Stancu și premiul ziarului Teleormanul Liber*.

1995 mi-a adus includerea în Antologia poeziilor teleormăneni *Zodia Harfei*. Și de atunci am tot publicat, dar de participat la vreun alt concurs nu am mai dorit. Nu știu de ce. Poate că *așa a trebuit să fie!* Am debutat în 2003, după o altă uriașă răscruce a vieții, cu volumul propriu *Poezii* și de atunci am început să semnez, cărțile cât și articole prin presă, cu pseudonimul Virgil Andronescu, la îndemnul unei frumoase *parizience* Betty.

Peste mulți ani (de la debutul oficial din 1994), la prima lansare de carte în Brăila, scriitorul Valeriu Ion Găgiulescu mi-a spus, de la onorabilul prezidiu: *Suferă*

Virgile, suferă căci numai așa vei scrie literatură! Și iar nu am știut de ce și m-am cam supărat, amintindu-mi de tot trecutul și de un viitor identic cu acesta. Tuturor celor amintiți, cât și celor neamintiți, le sunt dator moral și, sufletește, le mulțumesc din toată inima și-i iubesc!

Apoi a urmat ... Brăila și minunații oameni de cultură întâlniți aici. Aveam prima lansare de carte în Brăila, era prin toamna lui 2011, la Biblioteca Județeană *Panaite Istrati*. Nu aveam pe cine să invit să vorbească despre carte și am apelat la romanciera de succes Doina Popescu-Brăila. (Al doilea vorbitor trecut pe afiș a fost criticul literar și muzical, distinsul profesor Dumitru Anghel originar din județul Teleorman. Am ajuns la domnia sa după ce apelasem telefonic la Stan V. Cristea, un alt mare om de litere din Teleorman.)

Pentru a proba chinurile existențiale prin care am trecut pregătind prima lansare de meleaguri brăilene, dau cuvântul Doinei Popescu-Brăila:

„Am fost invitată telefonic de poetul Virgil Andronescu la lansarea unui volum de poezie, apoi, câteva ore mai târziu, printr-un e-mail exagerat de timid, inundat de scuze aş putea zice, m-a rugat să-i prezint cartea. Îl ştiam destul de vag, dar mi-am dat repede seama că am de-a face cu un poet, fiindcă nu ştia nici măcar în ce zi ne aflăm şi mi-a propus să ne întâlnim, cum ar veni, ... ieri, ca şi cum pentru el timpul ar curge în sens invers, dinspre joi spre miercuri! L-am atenţionat dar mi-a spus spăşit că el re trăieşte ziua de marţi de vreo două săptămâni, ca într-un celebru film american, şi a cam pierdut noţiunea timpului în accepţiunea celorlalţi, adică a noastră, a nepoeţilor. M-a dezarmat. Mi-am zis:

de ce nu, dar, gândindu-mă la mine prezentând poezie, pentru o fracțiune de secundă am avut pe retină un rottweiler alergând printr-un câmp cu zambile. M-a vizitat joi la birou și mi-a adus cartea. Am citit titlul „Ultimele luni din viața umbrei mele”. Mi s-a făcut frig. L-am privit cu atenție: nefericire profundă, pesimism concret, stringent. Să fii poet sărac într-o țară care nu dă doi bani pe cultură și să trăiești pe viu cea mai nesuferită criză financiară din istorie poate fi mult mai dureros decât cea mai acută durere de dinți. Așa arăta Virgil: ca un tip copleșit de o infernală durere de dinți și căruia și lumina și vocile noastre îi făceau rău.

-Deci ai de gând să te sinucizi? l-am întrebat până la urmă. A dat din cap evaziv, privind pierdut spre gresia banală. I-am spus că accept să-i prezint cartea cu condiția să nu-mi facă vreun pocinog: nici înainte de lansare, nici după! S-a gândit puțin și apoi mi-a spus destul de anemic că a trecut un an și jumătate de când a scris aceste poezii, astfel că se mai poate abține o vreme. Am insistat totuși să-mi promită. Ca toți cei foarte tineri, mi-a sugerat crud și dezinvolt că reacționez ca mama lui dar mi-am păstrat calmul. Având în vedere că lansarea urma să pice într-o zi de marți, i-am cerut să mă sune și vineri și luni, ca să mă asigur că-l aduc în fața publicului în persoană. Vineri nu s-a întâmplat nimic, dar sâmbătă m-a sunat și era cam pierit la telefon. Aseară, luni, deja se făcuse târziu și intrasem la idei. Până la urmă, destul de târziu, a sunat. I-am spus că mi-a dat emoții și pentru prima dată l-am auzit râzând. Se pare că pentru moment mi-a reușit șmecheria și, în această seară, a avut loc lansarea.

Cu siguranță suntem în fața unui tip consecvent. Pesimist, disperat, zdrobit de soartă, Virgil Andronescu este un poet modelat de prezentul dezolant, lipsit de orizont. Virgil nu cochetează cu ideea de sinucidere doar în volumul „Ultimele luni din viața umbrei mele”, ci și în viața de zi cu zi.

Astfel, pentru prezentarea cărții sale, logic ar fi fost să apeleze la un poet și Brăila are destui, dar el m-a contactat pe mine. Cu siguranță este o greșeală, mi-am zis, și i-am spus franc: este o alegere catastrofală, Virgil, un gest sinucigaș, eu scriu romane de acțiune, polițiste, pamflet, proză umoristică: nu știu dacă o să iasă bine!

Să scrii poezie este destul de obișnuit, dar să publici poezie mi se pare un act de mare curaj ori poate de inconștiență. Pentru că atunci când scrii un roman este simplu: te susțin personajele puternice, bine conturate, seduci cititorul cu umorul sau cu ingeniozitatea intrigii. În cazul poeziei este vorba de altceva mult mai subtil și mult mai serios: trebuie să ai luciditatea să renunți la balast și să păstrezi doar crâmpiele de genialitate. Altfel, poezia poate fi ca un fel de supă în care gospodina a aruncat paste făinoase în formă de alfabet: de câte ori bagi lingura în strachină mai scoți niște litere din care încropești o strofă.

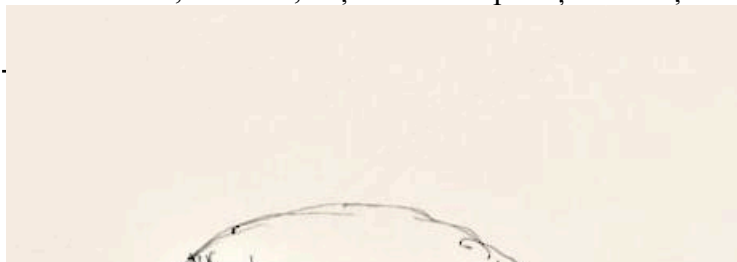
Ca o formă de umilință, Virgil Andronescu adesea nici nu pune titluri poeziilor sale sau în loc de titlu folosește un fragment amplu din dispozitivul poeziei. Probabil că, dacă ar fi citit măcar titlurile cărților mele: *Dumnezeu era-n vacanță*, *Despre sex în gura mare* ... sau titluri de capitole: *Pisica cu clopoței*

prinde șoriceii surzi, Înșeală-ți bărbatul dar nu te spovedi ..., opțiunea lui ar fi fost alta.

În sfârșit, alegerea a fost a lui de bună voie și nesilit de nimeni!

Chiar dacă nu și-a asumat riscul în cunoștință de cauză ... zarurile au fost aruncate!”.

La această primă lansare brăileană i-am avut alături pe greii cuvântului din Teleorman, pe scriitorul Valeriu Ion Găgiulescu și pe criticul Dumitru Anghel, iar din Brăila pe profesorul, poetul Gherghinoiu, dramaturgul Ion Bălan, criticul literar Dumitru Anghel. Toți trei fiind membri ai Uniunii Scriitorilor din România. De-a lungul celor 13 ani (cu 10 volume publicate, opt de poezie, una de aforisme și una de proză-jurnal) de Brăilean, cu acte în regulă, mi s-a alăturat și plasticianul Hugo Mărăcineanu, scriitor, artist plastic membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, vicepreședinte al Filialei Brăila, cel care îmi citește primul *manuscrisele* cărților, cu care le discut, cel care îmi face grafica acestora. Mihai Vintilă, poet și redactor-șef, inițiator al Mișcării literare *Litera 13* și al Revistei manifest cu același nume, colegi și oameni de cultură din Brăila, dar și din Teleorman. Mulțumesc tuturor pentru încredere și susținere! Am ales să scriu, extreme de concis, acest REMEMBER pentru a aduce un omagiu celor dispăruți între timp, dar și celor ce încă îmi sunt alături în continuare. Tuturor le mulțumesc pentru onoare ce mi-au făcut-o cel puțin prin faptul că i-am cunoscut! Dumnezeu să-i aibă în pază pe cei ajunși la El, sănătate și liniște celor ce luptă încă pe frontul culturii teleormănene, brăilene, naționale! Respect și admirație!

Croiala de care să nu te rușinezi că ești om

Bunica mea, Marița, Dumnezeu s-o ierte!, a murit în luna martie a lui 2000, la 76 de ani. O femeie care pe cât de egoistă părea pe atât de altruistă era. Un paradox, nu? Dar, mai ales, era foarte pricepută la multe. La ce? La datul în cărți, dar mai ales la trasul de scrânteala oaselor și la plămăditul diverselor tincturi care îți luau durerea cu mâna și te vindecau de orice eczeme sau răni, fără a lăsa cicatrici ori sechele. Și se mai pricepea la multe altele! A dat naștere la 11 copii, dintre care au trăit până la maturitate și bătrânețe 7. A primit, chiar din mâinile dictatorului Nicolae Ceaușescu, Medalia de Mamă Eroină și-o pensie.

Lucrase în CFR-ul militarizat la fel ca și bunicul Ion, poreclit Mielu pentru bunătatea lui. Tataie Mielu, soțul bunicii din partea tatălui, făcuse războiul pe toate fronturile și fusese lăsat la vatră din Munții Tatra fără un plămân și rănit la un picior. A murit în '68 și nu l-am cunoscut. Amândoi avuseseră servicii de impiegați.

Revin la mamaia, Maria pe numele din buletin, care, la fiecare început de iarnă, băga războiul în camera ei și țesea macate și cuverturi. Tot pe timp de iarnă, cusea la muscă, două-trei deodată, carpete uriașe pentru pus pe pereți. Cumpăra de la dărac saci cu lână, o torcea, o făcea ghemă și o vopsea natural cu frunze de ceapă, cu frunze de nuc și cu multe și diverse alte ierburi numai de ea știute. Din cauza sănătății precare, a statului

permanent în casă, în fiecare iarnă, îi eram ajutorul cel mai bine pregătit în domeniu. Și-mi plăcea. În pauzele de țesut ori de cusut, pictam, desenam sau scriam cine știe ce bazaconii de care se mira copilărește. Așa îmi petreceam iernile. Frumos și util.

Mamarea Marița avea în odaia sa de la drum și o mașină de cusut Ileana. Printre picături dregea rochii și pantaloni și chiar croia de la zero pentru consătenii mai nevoiași decât noi, pe te miri ce și mai nimic. Dar nici pe noi, familia, nu ne lăsa la mâna croitorilor așa-zis profesioniști angajați ai COOP-erativei. Avea o vorbă, bătrânească: *Ce produci tu, cu mâna ta, prin munca și talentul tău, e bun făcut și nu te rușinezi să ieși pe stradă cu croiala ...*

Țin minte că în cartier trăia un cojocar priceput și la făcut de costume. Am mers la el de câteva ori și ... Niciodată n-am purtat nimic din ceea ce comandasem și tot de-atunci am oroare de a mai purta costum. N-am să uit vorbele astea, spuse și răs-spuse de bunica: *Să ții minte de la mine și să nu uiti că eu și cu tacto-mare Mielu, Dumnezeu să-l ierte că era om bun, ne-am înțeles bine și am trecut prin multe: costumele ca și vremurile sunt ca de modă, toate sunt croite de mântuială și cusute cu ață albă de se văd de la fântâna din deal, să nu ai încredere ...! Că vei arunca banii pe fereastră! E de modă și atât și cu moda ai să rămâi!* Fântâna Donei era o fântână făcută în vremuri vechi de o familie de boieri, undeva la bifurcarea drumurilor ce se împrăștie către Alexandria și Roșiori de Vede, când ieși din Turnu Măgurele.

Mi-e dor de iernile adevărate, cu omățul cât casa, când răsuceam vârtelnița, când învârteam lâna pe fus, când băgam suveica printre ițele războiului, mai mult în joacă la început apoi pentru realul ajutor dat bunicii. În clipele de odihnă, bunica Marița mă lăsa ..., supraveghindu-mă atent pentru a nu-i face beleaua de a încurca ițele. În tot acest răstimp, sta întinsă pe pat, cu ochii pe mine, și-mi spunea basme.

N-am să uit cum de multe ori m-a vindecat de scrânteala mâinilor și picioarelor, a oaselor trăgându-mă, cum îmi dădea în gât de gălci, cum îmi puneia ventuze să-mi piară răceala, cum primea oameni din cele patru zări și-i vindeca ori le ghicea viitorul în cărți sau bobi. N-am să uit cum m-a învățat să joc țânțarul și alte jocuri din vremuri cusute cu ață albă și nici cum mă îndemna la desen fiind convinsă că am talent. Câțiva ani mi-a promis că mă duce la o pictoriță să iau lecții; eram prea mic și, până să ajungem acolo, femeia s-a stins.

Îmi amintesc cu nostalgie de vacanțele de iarnă adevărată cât și de cele cu vară lungă și toridă în care nu pierdeam vremea aiurea: jucam tenis de câmp cu tocătorul mamei, v-ați-ascunselea, osul, hoții și vardiștii, statuile, fotbal, țurca și multe altele.

Dar nu voi uita cum bunica îmi puneia în mână câțiva lei și capacul buteliei ori cartela de alimente și cum stam la cozi interminabile zile și nopți pentru gazul lampant cu care luminam casa când mâncam și când îmi făceam temele, nu pot da uitării codrul de pâine alocat și nici alte asemenea monstruoziități ale unei societăți cusute cu ață albă.

Așa am petrecut 17 ani într-o lume grotescă, alături de bunica, părinții și frații mei. O copilărie frumoasă, dar grea așa cum este și viața în genere.

Am avut o bunică, Dumnezeu s-o ierte!, care s-a prăpădit la început de martie și de mileniu cusut de-a-ndoaselea de croitorii unei alte și aceeași COOPervative ...

Vino, Doamne, să vezi ce-a mai rămas!

Îmi amintesc foarte bine. Acele imagini și întâmplări, nu le voi uita niciodată. Aveam o problemă gravă de sănătate la glezna piciorului drept și în miezul zilei de 22 decembrie mă aflu în incinta cabinetului medical de familie, numit pe atunci dispensar. În timp ce tatăl meu tăia porcul acasă, mă aflu pe masa de lucru a medicului ce tocmai fusese repartizat în cartier și de care aparțineam. Cu câteva zile înainte îmi fusese incizat un flegmon uriaș și acum mi se pune o *sare* în rana deschisă după ce tocmai fusese curățată. Urcasem pe acea masă metalică, durerile groaznice nu mai conțineau să mă chinuie. În jurul domnișoarei medic Iolanda se găseau permanent două asistente la fel de tinere și de frumoase. Difuzorul din cabinet transmitea ... Medicul și asistentele lucrau cu mare grijă la aranjarea gleznei mele, iar urechile acestora erau fixate pe ceea ce se auzea din cutia vorbitoare agățată într-un cui undeva deasupra ușii. În jurul prânzului, când piciorul era deja bandajat și treaba medicului se apropia de final, domnișoara medic a izbucnit în plâns, asistentele au urmat-o ...

— Oare ce se va întâmpla ...?

— Dar ce va fi să se întâmple ...?

— Soțul ... E la București unde se întâmplă ... E acolo ... A fost repartizat ...

Și a continuat să plângă în hohote, asistentele ... la fel.

— A fugit ..., au fugit Ceaușeștii și de-acum încolo ... Oare ce se va întâmpla?!

Mă urcasem cu greu, cu dureri insuportabile, pe masa de operații și am coborât ... de parcă eram un fulg de nea. Iarna era una cum puține aveam să mai văd, iar eu am mers acasă ... Pluteam. Pluteam precum fulgii de nea ce nu se mai opreau, mergeam între două bastoane și cu greu înaintam prin zăpadă. Îmi simțeam trupul și mai ales sufletul eliberate. Trecusem de la agonie la extaz: de la durere la bucurie, în timp ce domnișoara medic și cele două asistente făcuseră drumul trăirilor în sens invers. Toate trei aveau iubii în capitala în care haosul și gloanțele se dezlănțuiseră. Plângeau de grija acestora, dar eu simțeam că în adâncul sufletelor acestora se aprinsese și o plăpândă flacără a eliberării și speranței. *Dictatorul a fugit, suntem liberi!*, se auzea neîntrerupt în cutia vorbitoare. *Comunicatul important pentru țară* mi se repeta obsesiv în minte precum ecoul unei bubuituri de tun, în urechi doar întrebările medicului și asistentelor.

Am ajuns acasă — mai repede sau mai încet, noțiunea timpului nu mai avea nicio relevanță. Am intrat în curte, părinții pregăteau porcul sacrificat. Niciodată până atunci nu-l tăiaseră mai devreme ori mai târziu de 20 decembrie, de ziua Ignatului. I-am informat, tensionat și confuz, cum că Ceaușeștii fugiseră cu elicopterul. Difuzorul a fost adus să vorbească afară, eu am intrat în casă și am repornit televizorul alb-negru (un *Snagov 222, telecomandat* cu o prăjină de la distanță), pe ecranul acestuia rula neîncetat imagini cu *scena balconului* din

care Nicu și Elena ne promiteau suta de lei salvatoare. Salvarea lor, nu a noastră!

Au urmat zilele premergătoare *primului Crăciun liber*, zile în care s-au tras sute de mii de gloanțe în toată acea Românie cuprinsă de haos. Țara era condusă de la televizor cu minciuni, dezinformări, inducerea panicii în populație, diversiuni în toata regula! În tot acest timp, românii de rând sărbătoreau Crăciunul, locul revoluției fusese luat de lovitura de stat dată de eșalonul doi al partidului comunist, iar alții se transformau peste noapte din bișnițari și securiști în afaceriști, așa-zișii oameni de afaceri de mai târziu, care începeau deja construirea capitalismului așa cum odinioară clădiseră și duseseră pe cele mai înalte culmi socialismul multilateral dezvoltat.

Au trecut de atunci aproape 33 de ani și nu peste mult timp vom *sărbători* din nou Revoluția și Crăciunul și ne vom reaminti de asasinarea soților Elena și Nicolae Ceaușescu. Probabil că zilele nu vor mai fi albite de omăt — omătul de altădată, cetățenii nu vor mai sacrifica porcul, iar aleșii neamului ne vor repeta aceleași texte prăfuite despre libertate, eroi, dictatori, democrație, sacrificii, strângerea curelei ș. a. m. d. Urmașii celor uciși în Decembrie '89 își vor plânge morții. Probabil că și unii și alții au dreptatea lor, cu și fără ghilimele! Poate că ne merităm sau nu această soartă! Cert este că ne-am întors la partidul unic multicolor, sigur este că dacă persistăm în lașitate și indiferență ne vom trezi foarte curând în anii sacrificiilor Casei Poporului și a datoriilor externe fără vreun câștig real pentru țară și popor!

Încheiem anul 2022 într-un haos politic și-ntr-un dezastru economic iminent, în contextul unui război

imprevizibil de la o zi la alta, strânși tot mai mult în menghina scumpirilor, a inflației și incompetenței guvernanților.

Acum, la distanță de 33 de ani de când pluteam pe fulgii imaculați ai speranței, privesc semnul rămas pe glezna dureroasă a amintirilor acelor zile și îmi repet, cu dezamăgire, că toți acei *tineri frumoși ai revoluției* se prea poate să fi murit degeaba. Și chiar dacă repet un clișeu, o fac, fără teama de vreo replică tăioasă din partea cuiva, spunând că speranța încă nu a murit: suntem în Uniunea Europeană și sub scutul Organizației Pactului Nord-Atlantic și asta e de foarte bine! Vine iar Crăciunul și ne vom bucura de Nașterea Mântuitorului, mai pe austeritate desigur!; vine Crăciunul în curând și trebuie să ne bucurăm de libertate, să ne apărăm libertatea cucerită cu sacrificiul sângelui! Căci atât ne-a mai rămas, esențialul. Încă mai avem o speranță, să n-o sacrificăm în zadar!, fie și numai pentru generațiile ce ne vor urma!

Natură, natural

Cu ceva timp în urmă, în toamna trecută, am fost cu trei prieteni la pescuit. Pretextul ăsta a fost. Era cald și plăcut și-am hotărât să mergem pe malul celălalt al Dunării. Pe la 8 dimineața treceam Dunărea cu bacul. Rucsaci cu merinde și ceva de băut, undițe și lansete, gata pregătiți ca pentru o lungă și spectaculoasă expediție. Până pe la prânz am stat pe malul fluviului și ... nimic important.

După prânz, am ridicat sculele și am mers în pădurea dinspre răsărit. Într-un zăvoi. Superbă priveliște a dintre copaci. O baltă întinsă, aflată pe un perimetru foarte mare, ni s-a arătat în față. Pentru a ajunge pe malul ei a trebuit să traversăm un drum forestier apoi s-o ținem tot înainte pe o cărare șerpuită și strâmtă. Acest drumușor a fost mai dificil de parcurs. De-a stânga și de-a dreapta copaci. Copaci bătrâni și copaci tineri. Dar mai mult bătrâni și uscați, bolnavi, uscați și căzuți la pământ. Unii dintre aceștia de-abia se mai țineau în picioare. O priveliște cum rar vezi. Cântece de păsări neliniștite ne-a acompaniat până la apă. Aici se revărsase Dunărea. Ochiul de apă rămăsese de când cu ploile ...

Nenumărate grupuri de broaște au tulit-o în apă, bândâbâc-bândâbâc. Întreaga baltă era înconjurată de copaci prinși ca într-o horă pe întregul său diametru, ținându-se unul pe celălalt de ramuri ca într-un dans sau

ca într-o teamă generală de a nu se prăbuși în ochiul de apă. Ne-am așezat pe niște butuci, cam putrezi, am mâncat câte ceva și ne-am pregătit undițele, lansetele și momeala în timp ce pescărușii dădeau ocoale bălții de sub privirile noastre. Băieții au aruncat nailonul, cârligele cu mămăligă și viermișori se afundau în apă lăsând în urmă unde rotocoale.

Am plecat să dau o tură imensității poetice. Păsărele neastâmpărate cântau, broaște speriate plonjau în luciul apei, șerpi de apă șerpuiau spre adăposturi lacustre, copaci ciopârțiți de fulgere așteptau primăvara pentru a primi din nou coroane de verde stufos; deasupra croncăneau a foame pescărușii.

După plimbare am revenit la pescarii mei. Prinseseră câțiva peștișori mai mici, mai mari, care acum se zbăteau într-un vas cu apă, cam strâmt pentru ce știau ei că înseamnă balta. Încet-încet se așternea seara. Imagini din ce în ce mai spectaculoase. Peștii începeau să zburde pe deasupra apei după o gură de aer răcoros și din ce în ce mai mulți și înfometăți pescărușii se năpusteau în picaj spre ei. Reușite și nereușite încercări de supraviețuire a ambelor părți.

Luna se ridicase destul de mult, devenea din ce în ce mai rotundă, mai mare și mai colorată. În lumina razelor ce străbăteau încă infima lumină a zilei, atât cât mai rămăsese din ea, oferea un spectacol feeric de nu-ți mai venea să te desparți de acel loc. S-au strâns undițele și lansetele, toate cele s-au așezat în rucsaci și-am revenit pe malul Dunării ce se săruta cu luna. Peștii se zbăteau în recipient, pare-se că nu le plăcea deloc.

A sosit bacul și-am pornit pe drumul pe unde veniserăm de dimineată. Zgomotul motoarelor mașinării plutitoare penetra violent întunericul apei. Lăsam în urmă câteva luminițe colorate și răslețe, ne îndreptam către altele mult mai multe și mai intense. Orașul sclipea sub noaptea de smoală. Toți patru, trei bărbați și o femeie frumoasă, ne pierdeam privirile spre miraculosul joc al luminilor din depărtare. Pentru noi, doar valurile se mai auzeau lovind puternic vasul ce le tăia felii.

Peștii ... Niciun zgomot de bălăceală nu se mai auzea din vasul cu apă de baltă. Peștii amuțiseră. Parcă adormiseră o dată cu lăsarea întunericului. Bacul a acostat. Am urcat puntea ce ducea pe mal. Malul celălalt, de dincolo încoace, malul ăstălalt de aci spre dincolo ... Ajunseserăm la Brăila.

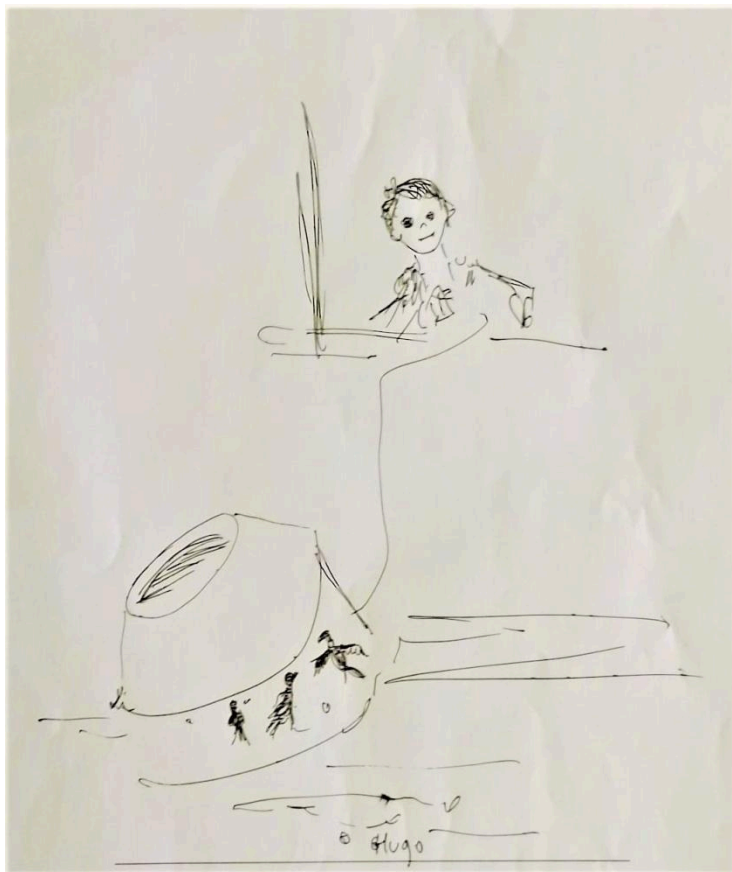
Cel care ducea peștii s-a oprit locului, a privit prin apa străbătută de razele lunii ... N-a zis nimic. Tăcea ca peștele în apă. A făcut cale întoarsă și i-a debarcat în apele fluviului. Da, nu muriseră, nu încă. Deodată, atingând apa, peștii au început să se zbată și au dispărut fără vreo urmă. *Nu cred că ajungeam cu ei vii acasă!*, zise unul dintre noi. *Era păcat să-i omorâm, erau doar câțiva peștișori*, zise altul. Bietele ființe înotătoare s-au scufundat în adâncuri numai de ei știute, recipientul de plastic a fost aruncat într-un coș de gunoi, iar noi am mers spre case bucurându-ne de amintirea minunatei zile petrecute și de prezentul frumoasei salbe de lumini multicolore ce atârna la gâtul Brăilei, oraș încremenit sub pâcla nopții.

Nu-mi dispăreau din minte imaginile cu rotocoalele pescărușilor de pe deasupra bălții. Nu puteam da uitării nici picajul acestora și cum înșfăcau peștii ce ieșiseră pe la înserat să mai ia o gură de aer; îmi puneam întrebări și făceam comparații ...

Oamenii, peștii, pescărușii ... Și instinctul fiecăruia de a supraviețui ...

Supraviețuire. Trăire. Viață și moarte.

Cum toate aceste specii de vietăți se salvează natural una prin cealaltă și cum doar omul ... numai pe el, chiar și fără a fi vorba de vreo salvare, de vreo supraviețuire distruge tot ceea ce nu-i aparține.

Păsări, flori și Dumnezeu

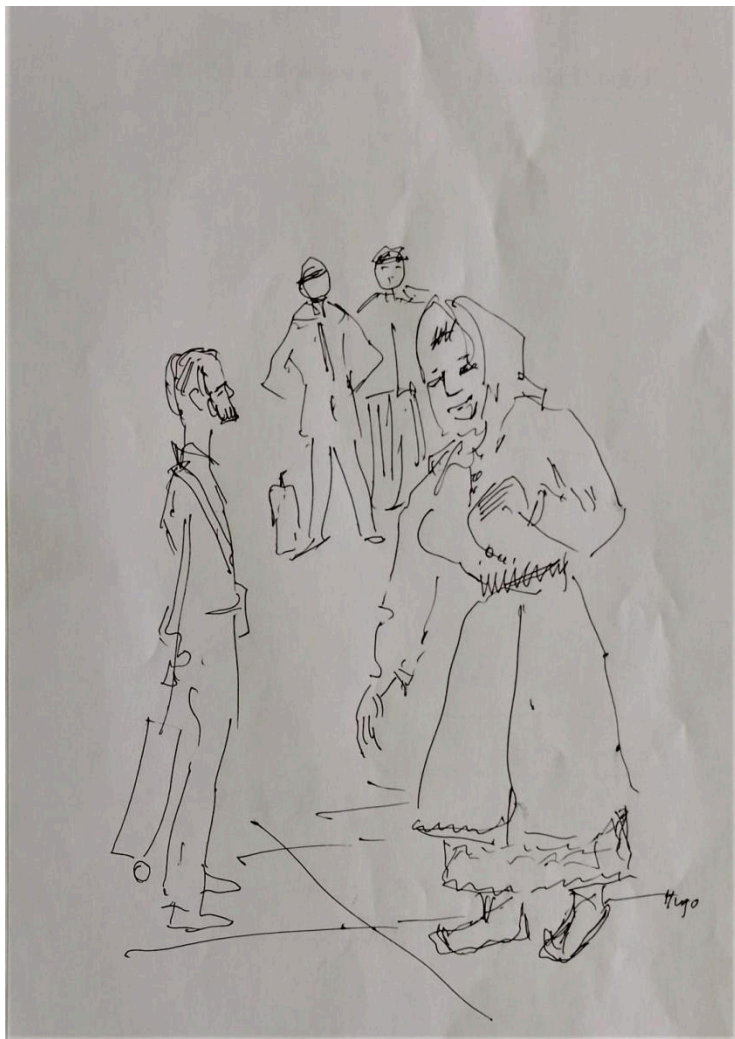
În frageda copilărie furam ligheanul mamei și-l ascundeam. Așteptam să plece la serviciu. Luam ghemul de sfoară pus și el bine și făceam o prinzătoare. O prinzătoare de păsărele. Rupeam din vreun pom un bețisor de forma literei y și de capătul contrar y-ului prindeam sfoara. Una lungă, lungă cât să stau departe de prinzătoare. Pe capătul bifurcat ridicam o parte a ligheanului. Puneam *buza* obiectului metalic în *furcă* și sub acesta presăram grăunțe. De porumb, de grâu. Între timp construiam. Construiam o colivie din resturi de mobilă aduse de mama. Menirea deșeurilor era de a face focul în sobe. Nu erau bani așa mulți pentru lemne îndeajuns cât să înfierbânte sobele iarna! Ierni grele cu zăpadă până peste gardul curții încremenită *bocnă* de gerul necruțător. Fiind cel mai mare dintre frați, eram fochistul de serviciu al casei. Toată iarna și toată copilăria. Stam ascuns după vreun colț de casă și *hârști* trăgeam sfoara. Nu mai aveau timp să zboare. Săpam cu o lingură o gropiță lângă marginea ligheanului, băgam mâna și, una după alta, scoteam păsărelele frumos colorate. Le puneam în *colivie* și astfel le ducem în casă. *Să nu moară de frig*, ăsta era scopul. Le admiram penajul, le dădeam firimituri și le puneam apă într-o cutiuță de conservă. Uneori era doar una singură, alteori două-trei sau mai multe. Dacă era numai o vietate, dimineața o găseam fără viață. Dacă erau două sau trei,

în rare cazuri patru-cinci, rând pe rând în fiecare dimineață se împuținau. Le aruncam pisicilor. *Ce să faci cu o pasăre moartă?* Părinții ne certau, ne explicau ..., dar, până la urmă, nu aveau cu cine vorbi și ne lăsau în copilăria noastră. Bine că nu făceam năzdrăvanii mai mari cât timp erau ei la muncă! Pițigoii, frumoșii pițigoi. În fiecare noapte, unul după altul își înfingeau ghearele în gât. Așa îi găseam. Pe fiecare. Mai târziu am aflat că nu suportau traiul în captivitate. Că păsările sunt lăsate de divinitate ca să zboare, să umple cerul cu ciripitul lor. Mai târziu am aflat că până și florile se bucurau de glasul lor. Păsări, flori, oameni, Dumnezeu și iubirea dintre ei!

Toți avem acasă flori. La început de primăvară le scoatem pe balcon sau în curte. Să se revigoreze, să le vadă soarele, să le adie vânt primăvăratic, să le ude ploaie răcoroasă, să fie aerisite. În special femeile se ocupă de acestea. Cu sensibilitatea inimii lor! Excepție, așa face și tatăl meu, mare iubitor și îngrijitor de flori: le scoate din glastre și pune în pământ pe unele. Pe altele ..., cu glastră le așează la lumina soarelui. Mai sunt și unii care nu fac așa. Florile acestora devin din ce în ce mai palide, se ofilesc și apoi, încet-încet se ofilesc și mor. Florile au nevoie de pământ înprospătat, de aer curat, de apă, de soare, de un ciripit de păsărele, de-o vorbă bună, de-o mângâiere ca și omul. Numai așa vor reînfrunzi, vor reînflori și vor face sămânța ce le va perpetua specia. Va veni vara și la fel de repede cum a sosit tot așa se va și duce. Dar în tot acest timp, relativ

scurt, culorile și mirosul florilor vor bucura ochii, inima și sufletul grădinarului.

Toamna ... Spre sfârșitul acesteia, după întâia brumă, rând pe rând, florile revin în glastre și la loc ferit de colții nemiloși ai iernii. Mângaiate și iubite. Iubite și mângâiate. Mângâietoare de inimile celor care le îngrijesc din nou, la loc ferit de frig, pe pervazul unei ferestre de sub lumina fermecătoarei luni. Și nici acolo nu se plictisesc florile, dorm liniștite, comunicând prin vise cu florile iernii întipărite-n ferestre. Visează la vremea când iar vor fi ale cerului și ale pământului. Toți avem flori acasă și fiecare dintre noi visăm la primăvară și la mângâierea lor sub razele blândului soare. Viața florilor și viața grădinarului au nevoie să fie udate, hrănite, aerisite cu bucuria trăirii, au nevoie de ciripitul vrăbiilor, de întinderea necuprinsului albastru, de o vorbă bună, de-o mângâiere. De-o viață ...

Coșmarul din realitate

Ora 06.19. Vreauuu la tataaaa!

Așteptai cam o oră în stația de autobuz de la Ciocârlia. Echipat de drum lung, cu rucsacul încărcat și cu un troller supraîncărcat. Cel din urmă, cu vreo 50 de cărți gata ieșite de sub tipar, fierbinți. Merg la Turnu Măgurele, vreau la tata! De sub acoperișul stației, la câțiva metri zăresc doi găligani venind grabiți din întuneric către mine. Se ciondăneau. Pașii le ricoșau din trotuar, în stânga și în dreapta, precum o minge de ping-pong aruncată pe asfalt. Pare că sunt beți, dar dau și impresia că au ceva la *scufiță*. S-au apropiat. Au venit lângă mine. M-am ridicat de pe bancă, ținând rucsacul pe umărul drept și mâna stângă pe manerul telescopic al trollerului. Unul dintre ei îl ținea pe cel ce părea mai agresiv și cu țigle lipsă pe casă:

- Lasă-l, n-are nevoie de bani!

- Ba are!, zise agitatul, întinzând către celălalt o bancnotă de 100 lei.

- Hai să mergem!

- Nu! Dă-i banii, dă-i o sută, nu vezi că-i amărât!?

Ăl ce părea cât de cât întreg la cap luă banii, îi mototoli în pumnul cât un baros, rugându-se de binefăcătorul său prieten să plece. Hai să mergem, hai! și îl trase spre acesta dezechilibrându-l. Am făcut câțiva pași în afara perimetrului stației, trăgând agitat trollerul după mine.

Nu prea știam clar ce se întâmplă, dar pe loc mă dumirii că despre mine era vorba.

- Darnicul smulse suta de lei din mâna celuiilalt, se apropie de mine bălângânindu-se și-mi zise:

- Cât vrei, tataie, o sută e bine sau mai mult? M-am dezmeticit și m-am retras instinctiv, fără a mai simți nici apăsătoarea greutate a rucsacului de pe umărul drept și nici pe cea a trollerului care acum părea că e gol.

- Pleacă dom' le de-aici, lasă-mă și vezi-ți de treabă, că n-am nevoie! Câteva doamne și un jandarm cât muntele priveau scena încă de la început. Ordinarul *binefăcător* fuse tras de lângă mine și plecară amândoi golanii așa cum veniseră, *topăind*.

- Nu vezi bă că nu e amărât?

- Ba are nevoie, moșul! Îi dăm și mai mult, îi dăm 200.

Scena se încheiase, bine că autobuzul 4 a sosit. Am urcat și iată-mă așteptând în gara Brăila trenul ce mă va duce la București. Oare, ce mă va aștepta de-a lungul întregului drum către Turnu Măgurele?! Eheee, coșmarul din aceasta dimineață pare că s-a concretizat într-un fel, deși nu cred în vise speculez *filmul* întâmplărilor groaznice din timpul somnului și îl leg de întâmplarea matinală cucu simbolistică comico-dramatică. Se vede că belele se țin ca râia de mine, le atrag ca un magnet prin toate drumurile pe care, voit sau nevoit, le fac prin diferite locuri!

Ora 06.45. Stau pe pervazul exterior al ferestrelor gării și trag dintr-o țigară, gândind la întâmplarea din stația de autobuz. În fața mea, exact cu fundul în nasul meu, se pune o individă, *fata gării*, și începe să se vaiete

unor angajați ai CFR, ieșiți și ei la o țigară, că pe ea *cine o s-o îngroape dacă moare?*, că *ea nu are pe nimeni*, că *ea aici trăiește, în gară*. Zuza îi zic cei care conversează batjocoritor cu ea și râd.

Lasă, fă, Zuzo, că te îngroapă primăria! Da' dă-te din nasu' omului că-l omori cu putoarea ta! Zuza se întoarce către mine și mă întreabă senină în glas:

- Vă deranjez, domnu'? Sunt și io amărâtă, uite, trăiesc din ce-mi dă oamenii aștia, acum mi-a dat o cafea și o țigară! O țigarăăăă! Vă deranjez?

- Da' tu ce crezi, mă deranjezi? Dacă eu aș fi stat așa..., tu ce ai fi zis, ți-ar fi convenit?

Cei care îi dăduseră de pomană râdeau. Și-a luat tălpășița și s-a mutat pe partea cealaltă a intrării în gară.

Aștept să vină trenul. Să intru pe peron și să urc. E frig, aerul și pământul sunt umede, ceața s-a topit și orașul începe să se lumineze odată cu stingerea iluminatului stradal și a instalațiilor ce împodobesc urbea. Vreau la tataaaa!

Ce-mi place în zona Teleorman, chiar și aci în capitală, că Moromete încă există și e viu.

Femeia de la informații - strașnică muiere, bate, cu forța unui picamăr, în mașina din fața celei în care voi urca eu și zice: *Hai, mă, Mărineee, trage căruța mai în față ca să intre și aia de Turnu!* (Că, de, fugiră și ai lu' nea Ilie pă la București, neputând merge!) Dar când voi intra în arealul geografico-magico-literar al Moromeților ...! *Băăăă Achime, Paraschive, nenorociților,*

neghiobilor! (și tu, bă, Nilă, și tu ...?!), da' mult vă mai înmulțirăți!

Kai nai ..., prafu și pulberea ..., Ortansa ..., Adiiii ..., kai ..., prafu, pulberea..., discutia Adi ... Izlazu ando Corabia ... Din câte am înțeles, un *șukăr* între fiu și noră, la mijloc o vilă și mulți bani, scandal pe care moșul îl *media* în stil de *baștan*.

Asta a fost discuția în limba rromani a unui ins de vreo 70 de ani, îmbrăcat în lucruri slinoase, sprijinit în baston, cu un ghiul imens de aur sclipitor pe degetul inelar al mâinii stângi, cu mustață *pe oala*, barbă alba abia vizibilă, un fes pus aiurea pe cap și tatuat pe ambele mâini. A urcat în microbuz și m-a întrebat dacă e liber scaunul din dreapta mea. I-am spus că este și s-a așezat. A stat, cu bărbia rezemată în bastonul pe care își ținea mâinile una peste alta – întocmai ca un cioban adevărat, m-a privit din cap până în picioare și mi-a cerut să-i sun fiul ca să îi spună ceva ... Naiv cum sunt, i l-am dat. A vorbit vreo 10 minute. Credeam că nu se mai oprește deși îi făceam semne disperate. Dar, s-a oprit la ultimul semn cum că se termina bacteria ceea ce era în mare măsură adevărat. Microbuzul merge prin satele comunei Salcia, până la ultimul, apoi face cale întoarsă prin aceleași toate sate către Roșiori de Vede. Moșul aude muzica pusă la casetofonul din bord de către tinerelul șofer și-i spune, cu voce tare, așa cum vorbise la telefon, să-i dea mai tare volumul *că asta e muzica bună, asta orientală!* Manele cu iz oriental. Bineînțeles că șoferul

s-a făcut că nu îl aude. Microbuzul gonește pe câmpia Salciei. Omul a adormit rezemat în baston, mână peste mână, sforăie de trepidează microbuzul. Soarele cu dinți de vampirici mușcă din câmpuri și din moțurile palatelor ridicate târziu încoace ori ale caselor bătrânești ce de abia se mai țin pe *picioare* de atâta durere după bătrânii duși la ceruri cât și după tineretul rătăcitor prin străinătăți. De la ora 17 începe evenimentul aniversării a 25 de ani de la apariția noii ediții a ziarului *Drum* din Roșiori de Vede, Teleorman și lansarea cărții *Natura înainte să moară* scrisă de profesorul Petre Bozdoc. Cartea a apărut la editura *AIUS* din Craiova în acest an.

* * *

VOCEA PATRIOTULUI NAȚIONALE.

Rugămintele către Moș Crăciun: Mai vino, trenule, în gara noastră mică! Adu și mașini moderne de strâns gunoiul din oraș, nu tractoare străvechi de când era bunica fată mare! Și mijloace de transport în comun locale și intrajudețene, că la *ia-mă nene!* nu mai merge. Să nu mai aștepte omul prin coclauri un microbuz pentru a ajunge la Roșiori de Vede, Alexandria, Videle și chiar prin *comunili* limitrofe acestor municipii și *capitalei de giudețu*. Că *căpitani de giudețu* ne-ai dat de parcă *ne-ai dat cu paru!* Steaguri *patriotico-tricolore* a pus destule primăria *municipală!* Răbdare și *tiutun*, Virgilică, răbdare și *tiutun*, că *cu răbdarea treci* nerăbdarea!

* * *

Generalul David Praporgescu s-a apucat de făcut gogoși și-a deschis afacere în Turnu Măgurele! Am văzut și-am rămas ca la dentist. În ceea ce trebuia să fie Casa Memorială G-ral David Praporgescu s-a deschis o prosperă afacere atât pentru clienții turneni care încă mai înghit gogoșile autorităților ce-au îngăduit legal să acorde drept de ocupare a casei Generalului în schimbul încasării unor finanțe intrate în vistieria orașelului. Placa memorială cu greu se poate observa de sub copertina extensibilă de deasupra ferestrei pe unde se servește onorata clientelă. Acestea văzând, am mers la bustul, cam răpciugit, al Generalului și l-am întrebat *cum devine cestiunea, domnule General?* Am aflat că nu mai merge cu generalii de război, că, în ultimii ani, generalii se înmulțesc pe timp de pace, că *asta devine după doctorate* ... A adus vorba și despre statuia lui Tudorică Nicolae (Dorobanțu), alt erou al orașului Turnu Măgurele, monument aflat într-un fel oribil de mulți ani. Generalul David Praporgescu și-a deschis gogoșărie! (David Praporgescu - Wikipedia, Statuia Dorobanțului, Turnu Măgurele Ghid Turistic Audio (audiotravelguide.ro)).

AȘA DA sau AȘA NU?!

Cică, *DECENȚA* are o anumită însemnătate pentru un om de 40-50 de ani și altă însemnătate pentru un elev de 14-18 ani - zise Adriana Săftoiu. O fi așa, n-o fi așa!? Eu cred că DECENȚA e aceeași pentru toți sau ar trebui să fie. Cică, e traumatizantă aplicarea unei muștrări unor elevi indecenți în fața colegilor acestora, zice-se că s-a întâmplat așa ceva. O fi, n-o fi așa!? Dar cu profesorii cum rămâne după ce unii elevii îi calcă în picioare atât la propriu cât și la figurat? Nici unii și nici ceilalți nu sunt perfecți, sunt în același sistem, dar decenți pot fi. (dex: DECENȚĂ = Respect pentru bunele moravuri; bun simț). Aceasta fiind definiția à la DEX, cum rămâne cu decența și cu muștrarea în fața clasei? Elevii critică proiectul, parlamentarii îl retraseră; poate că vor scrie ei unul nou în care să aibă acces și la arme de tot felul și la droguri, că la alcool, fuste super-mini, decolteuri adânci și mașini *bengoase*, scumpe cât palatele politrucilor dădători cu părerea în orice; în toate astea s-au înțeles tacit încă de prin anii '90. Dar elevii deștepți care nu au nici pachetul la ei, îmbrăcăminte de la sh, vin cu ce pot la școală, dar vin-vin chiar și pe jos zeci de km pe orice vreme, aceștia nu rămân traumatizați când li se întâmplă să vadă dezmățul culinar și de altă natură al colegilor și etichetarea acestora ca *săraki* și *tocilari*? Pe ei ce psihologi îi apără și tratează de complexe ce nu ar trebui să existe într-o societate

normală la cap? Cică *e umilitoare mustrarea* - cică un copil a rămas traumatizat (?!), muștrat fiind în fața colegilor, cică nu mai există exmatriculare; dar scăderea notei la purtare până sub 8 - însemnând repetenție, se poate face? Vaaaai, vai, vai, *ne întoarcem în comunism!*, ba mai rău, în Evul Mediu!, ziseră niște politrucii! Asta da INDECENȚĂ!

Să ne aducem aminte de cum ne ridicau de *giulufi* tovarășii învățători și profesori, de ne ustura la inimă până ne curgeau lacrimile șiroi, cum trimiteau acasă sectoristul de miliție când exageram cu chiuleala, cum, dacă nu aveai caiete de curat și maculator, erai pedepsit în diferite feluri, cum alergau după noi băieții să ne tundă pletele și, când ne prindeau, ne *căpriceau*, cum fetele erau obligate să vină îmbrăcate ca niște măicuțe, cum ne lăsau corigenți și repetenți când ne mai scăpa vreo glumă proastă sau spărgeam tabloul *celui mai iubit fiu al țării*, cum nota la purtare făcea totul ș.a.m.d. Să ne amintim de orele în schimburi în clase *încălzite* bocnă cu lemne și cărbuni, cum până prin octombrie-noiembrie eram pe câmpurile patriei la adunat resturi de legume ori la depănușat *ciocălăi* de porumb, cum părinții copiilor cu deficiențe medicale erau obligați prin toate mijloacele de presiuni asupra părinților să fie retrași de la școală în primii ani ai claselor primare, cum primeam nota 2 pentru copiat, cum eram dați cu capul de tablă când nu știam lecția, cum unii treceau ca găștele prin apă pentru că părinții unora aduceau găleți cu brânză și lapte, făceau cojoace profesorilor care de ziua lor primeau și câte un tort din partea unor părinți care lucrau pe la un laborator de cofetărie, cum câte unii profesori cu *har* în ale

versificației - membri de partid fanatici și atei convinși, ne *cafteau* spunându-și *poezia* în fața clasei (*unde dai și unde crapă, x al meu cu cap de capră!*), și câte alte umilințe primite în stil comunist, într-un sistem educațional de tip sovietic. Și, uite, că mulți dintre noi am învățat să citim și să scriem, am învățat vorbirea limbii române corecte gramatical, am citit literatură, am reușit în viață cinstit și curat, fără recompense în mașini *bengoase*, fără vile *mișto*, ci doar prin voința de a scăpa de sărăcie, de a ne face mândri părinții (care ne educă cum știau ei mai bine), părinți care lucrau la fabrică în schimburi iar acasă bucățița de pământ din curte ori spălând la mână, gătind la cuptor iarna și vara în curte pe lampa cu gaz. Am învățat că am învățat! Eu nu știu, decât un caz, în care un coleg prost crescut, cică alintat de părinți cu bani, obliga colegii să-i dea bani ori îi fura pachetulul colegului în pauze, nu știu de *cafteli* sângeroase în școală, doar am auzit că dintr-o joacă prostească s-au întâmplat mici accidente și, când se întâmplau astfel de evenimente *sălbătice*, părinții ne spuneau că *trebuie să fi făcut tu ceva, altfel nu ieșea cu încăierare!* și ne mai trăgeau și ei o *chelfăneală* pentru că *nu vreau să mă cert cu vecinu' iar voi să vă împăcați a doua zi!*

Multe și diverse erau situațiile de *bulling*, dar toate se rezolvau de către fiecare părinte și copilul său în familie. Nu, nu sunt de acord cu bătaia sau umilirea administrată elevului, nu, nu sunt de acord nici cu batjocura elevului asupra profesorului! De ce nu m-a văzut nimeni purtând costum și cravată, indiferent de protocolul situației? Pentru că în vremea șoimilor patriei

și a pionieratului eram obligați să purtăm *cu mândrie* cravata portocalie de șoim al patriei, pe cea roșie de pionier și apoi pe cea de ... Bine că a venit anul 1989 și nu am apucat *să fiu făcut* (f)UTC-ist! Am scăpat de cravată, de uniformă și mai ales de numărul matricol pe care eram obligat să-l port cusut pe umărul stâng al uniformei (exact ca un pușcăriaș sau ca o vită însemnată); emblema matricolă o purtam în școală, apoi, când fugeam de la unele ore pe la câte vreun film indian la cinematograful, o dam jos pentru că era prinsă în capse, capse ce le cumpăram la punguță de la un chioșc aflat în apropierea școlii. Dar, și așa, milițieni îmbrăcați civil ne descopereau în sală și ne duceau la directoratul școlii unde eram făcuți praf în fața profesorilor, apoi în fața clasei, mai ales a *șefei* de clasă! Și acum ca și atunci, existau legi, reguli și statute extreme, aberante.

Toate astea m-au adus la concluzia că, într-adevăr, omul lipsit de DECENȚĂ nu poate fi ținut în frâu decât prin forța cuvântului. Libertatea (nu haosul!), care pentru mine e cea mai de preț avere a omului, ține de fiecare individ în parte, de educația primită în *cei șapte ani de acasă*, dar și de conștiința de sine și de existența aproapelui în anumite reguli moral-etice deloc impuse ci intrinseci fiecărui individ. Nu sunt un om religios, nici bisericos, am Credința mea în suflet, dar haideți, oameni dragi, să ținem cont de morală, de *Decalogul* biblic, de Legi și Statute, gândind - gândind rațional cu toții, în spiritul buneii conviețuiri, al bunului simț și să facem ca Școala, Cartea, Învățătura să fie prietenele noastre cele mai prețuite!

Sănătate și Mulți ani!

P. S.: Și eu am frustrările mele din acele vremuri, dar le țin sub control, mi-am depășit condiția prin educația celor șapte ani de acasă, cât și prin ceea ce școala, învățătorii și profesorii - tovarăși sau domni, m-au învățat.

FIȘĂ DE AUTOR

ANDRONESCU, Nicolae Virgil (în acte: *Andronache*) – poet, gazetar (născut pe 28 nov. 1972, la *Turnu Măgurele*). S-a născut în Cartierul Odaia al orașului *Turnu Măgurele*, din părinții Gabriel Andronache și Ecaterina Andronache (născută ca Ecaterina Vaicăr în satul Olteanca – Segarcea Vale). Copilul **Virgil Andronache** izbutește însă, grație ajutorului divin primit prin mijlocirea medicului Pesamosca, datorită stăruinței lui de a trăi și a sacrificiului total al părinților săi, să finalizeze studiile la Școala Generală nr. 3, situată în cartierul natal,

Odaia - *Turnu Măgurele* (între **1979-1987**), apoi se înscrie la Liceul Industrial nr. 1 („David Praporgescu”) din *Turnu Măgurele* (**1987-1989**) și continuă cele zece clase - în cadrul aceluiași liceu - la școala profesională de operatori chimiști în chimia anorganică pentru fabricarea îngrășămintelor chimice cu azot, fosfor și potasiu (NPK), pe care o absolvă în anul **1991**.

Profesează ca operator chimist, dar apare o altă îmbolnăvire gravă, de data aceasta, o ocluzie intestinală, fiind scăpat din gheara morții tot de medicul Pesamosca. Deși primise o indemnizație de șomaj bine plătită, **Virgil Andronescu** renunță însă la bani, se reîncadrează în muncă pentru a-și putea continua studiile, la seral, la Liceul Agricol („Sf. Haralambie”) din *Turnu Măgurele* (**1992-1995**), căpătând la absolvire atestatul profesional de contabil – statistician - planificator.

Pentru **Virgil Andronescu**, acești trei ani de la seral au avut un mare rol în ceea ce privește viitorul său drum poetic, căci, alături de profesoara de contabilitate, Boca Tănțica, și de cea de filosofie, Moldovan Ionela, reînființează, în **1992**, după douăzeci de ani de întrerupere, revista liceului, „Viorile zborului”, în felul acesta „ajungând să public pentru prima dată, dar fără voia mea” - cum ne arată poetul **Andronescu** - și, tot atunci, să participe „la Concursul și Festivalul național de literatură, unde am și fost premiat”. Debutul publicistic al poetului are loc la vârsta de 22 de ani, în anul **1994**, în paginile „Teleormanului Liber”, semnând cu pseudonimul *Androvir Nicolae*, an în care primește Premiul al-III-lea și Premiul Editurii „Teleormanul Liber” la ediția a VI-a a „Festivalului național de poezie

„Zaharia Stancu”, desfășurat în comuna natală teleormăneană a scriitorului, la Salcia.

Aceste izbâanzi sunt însoțite, în intervalul **1994-1995**, de mai multe apariții, nu numai în publicația mai sus numită, dar și în altele, ca: „Viorile Zborului”, „Ecouri Dunărene”, „Adolescentul”, cuprinzând poezie, articole de opinie, cronică plastică, eseu, grafică. Debutul editorial al poetului în volum colectiv se produce repede, în anul **1995** (v. antologia *Zodia Harfei*, Alexandria: Editura „Teleormanul Liber”).

Filonul artistic îl trage și spre pictura pe sticlă, luând parte ca amator la expoziții județene de această factură (la Alexandria, Roșiori de Vede, Salcia, *Turnu Măgurele*), fiind apreciat și premiat pentru acuarelă și icoane pe sticlă de însuși Patriarhul Teoctist al Patriarhiei României, în anul **1995**, la Festivalul național de icoane pe sticlă „Icoana din sufletul copilului”, desfășurat la București.

Dar, luându-și bacalaureatul, în **1996**, la Liceul „Sf. Haralambie” din *Turnu Măgurele*, poetul **Andronescu** pornește – cum el însuși ni se confesează – „pe cărările vieții”.

O vreme, **Virgil Andronescu** lucrează în București, în domeniul restaurărilor bisericesti și al pietrăriei, iar în **2002**, la aproape 30 de ani, pleacă împreună cu un bun prieten, artist plastic, și cu iubita acestuia în județul Bihor, în comuna Almașul Mic, unde pictează o biserică. Dar cum sănătatea poetului era șubredă („căci până în preajma vârstei de treizeci de ani am fost într-o permanentă subocluzie intestinală” – după cum ne arată poetul acum), în vara anului **2002**, poetul

Andronescu traversează o altă cumpănă a vieții sale, scăpând din nou cu zile, mulțumită celor două operații întreprinse cu izbândă și ajutor ceresc de către medicul, asist. univ. dr. Simon Octavian, de la Spitalul Județean de Urgență din Oradea, în **2002** și **2003**.

Tot în anul **2003**, debutează cu volumul de sine stător menționat (Nicolae Virgil Andronache, *Poezii*, Alexandria: Editura Tipoalex, 124 p.). Între **2003-2006**, poetul **Virgil Andronescu** semnează în paginile revistelor „Meandre” (Alexandria, județul Teleorman, anul **2001**), „Gazeta de Lița”, „Ecouri Dunărene”, participă la „Salonul Cărții cu Autograf” – **2003**, Alexandria – Teleorman, îl regăsim ca expozant, cu acuarelă, la „Salonul artiștilor amatori din Teleorman” (edițiile **2002** și **2004**, la Alexandria), iar în anul **2003**, primește Diploma Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Național a Județului Teleorman, pentru debutul cu volumul *Poezii*.

Din anul 2005, **Virgil Andronescu** este membru fondator al Clubului de Dezbateri Aletheia, de pe lângă Grupul Școlar „Sf. Haralambie” din Turnu Măgurele, fiind recompensat, în același an, de primarul orașului, prof. Nicolae Mohanu, cu diplomă pentru buna organizare și coordonare a mesei rotunde desfășurată cu participare județeană și națională ca acțiune a „Clubului de Dezbateri Aletheia”.

Nu în ultimul rând, sunt de evidențiat activitatea sa de colaborator al postului „Radio SUD - Turnu Măgurele” și cea de moderator al „talk-showul” cultural „Punctul sub I”, din perioada mai **2005** - aprilie **2006**, cât și calitățile sale de coautor tehnic (tehnoredactare,

grafica, coperta, procesarea foto) și de prefațator al volumului monografic publicat de prof. Pascu A. Bolborici (*Turnu Măgurele. Consemnări istorice și memorialistice*, Alexandria: Editura „Teleormanul Liber”, 2006; v. și albumul cu același titlu, autor, editură).

Din perspectiva criticii și a istoriografiei literare, ochiul specialistului se deschide miraculos încă de la debutul poetului, observându-se efortul creativ al poetului Virgil Andronescu, consemnat de confrăți literari, precum: Tudor Matreșu (*După 20 de ani*, „Univers Teleormănean”, 1994), Mircea Dragnea (*Dragi elevi*, „Ecouri dunărene”, 1996), Emil Dumbravă (în *Zodia Harfei*, 1997); Tudor Matreșu, *Un început promițător* („Jurnal Teleormănean”, 2001); Tudor Matreșu, *Cronica de cenaclu* („Gazeta de Lița”, 2003); Tudor Matreșu, *Lansare de carte la Turnu Măgurele* („Gazeta de Teleorman”, 2003); Liviu Comșia, *Zbaterile sufletului stingher* („Drum”, nr. 69/3-9 sept. 2004, p. 6); Liviu Comșia, *Poezii* („Meandre”, nr. 1-2/2004, p. 50); Stan V. Cristea, *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor teleormăneni* (Alexandria: Editura „Rocriss”, 2005, pp. 35-36); prof. Pascu A. Bolborici, *Turnu Măgurele. Consemnări istorice și memorialistice* (Alexandria: Editura „Teleormanul Liber”, 110 p., 2006); Dumitru Vasile Delceanu, *Dicționar - Vocația scrisului în Teleorman* (Alexandria: Editura „Teleormanul Liber”, pp. 243-244, 2007).

Din anul 2009, vorbim deja despre o nouă perioadă de viață și creație, **în noul spațiu geo-spiritual brăilean**, unde poetul **Virgil Andronescu** s-a integrat,

îndeobște, firesc și foarte bine, îmbrățișând arealul publicistic din zonă (la Brăila și Galați), încă de la sosire, fiind activ în „Ziarul de Brăila” (v. sept. **2009**, editorialul *Marea restructurare a început la cultură*), în altele, precum „Convorbiri Literare”, având apariții pe situl revistei, între septembrie **2009** - iulie **2010**, dar și în paginile revistei, de ex, în sept. **2009**, în numărul 9 (165).

Chiar și după stabilirea poetului la Brăila, în **2009**, legătura lui cu orașul Turnu Măgurele, cu Segarcea Vale și cu Teleormanul, în general, se păstrează.

Astfel, în anul de benefică răscruce, **2009**, îl regăsim pe poet ca semnatarul postfeței la volumul poetei Carmen Lumiere (= Ciutură Carmen Luminița), *Nodul din cer. Poezii* (Prefață: prof. Mircea Dragnea. Grafică: Alexandru Rusu. Postfață: Virgil Andronescu, Alexandria: Tipoalex, **2009**, 112 p.).

La fel, identificăm recenzii ce îl privesc pe Virgil Andronescu, semnate, în **2011-2012**, de Dumitru Anghel (v. *Note de lector*), în revista turneană „Ecouri dunărene”.

De altfel, din perspectivă publicistică, este de consemnat că, în anii **2011-2012**, poetul **Virgil Andronescu** își sporește numărul colaborărilor la „Viața Brăilei”, la ziarele cu variantă on-line „InfoEst.ro”, „infobraila.ro”, „natiunea.ro”, „optimalmedia.ro”, la „Info Zone” (din **2012**, estet redactor al acestei reviste de informare urbană și rurală, furnizând fotografii și articole, transmisii în direct de la evenimentele folclorice organizate de aceasta).

De asemenea, **Virgil Andronescu** apare în lucrări de analiză a creației scriitoricești (v., în **2011**, cartea de recenzii critice, *Recensa redivivus* a lui Dumitru Anghel, Ed. Zeit, Brăila; v., în **2012**, prefată la vol. de versuri *Alter-ego*, al lui Dragoș Ionescu, Ed. PIM – Iași etc.). Poetului **Virgil Andronescu** nu-i rămân însă străine unele acțiuni caritabile desfășurate în spațiu cultural - el însuși fiind una dintre persoanele cu o anume dizabilitate - organizând, de pildă, în anul **2012**, un mare spectacol de caritate pe scena Filarmonicii Lyra din Brăila, în cadrul unei campanii umanitare tot de el inițiată și coordonată profesionist și cu suflet, ceea ce s-a observat prin recompensarea lui, în același an, de către ziarul „Națiunea”, cu Diplomă pentru cărțile publicate și pentru campanile umanitare inițiate.

Tot acum, în **2012**, poetul **Virgil Andronescu** devine membru al Cenaclului brăilean „Panait Istrati”, ia parte la „Serile literare” din cadrul Clubului de Lectură – Galați, publică poezie în continuare în reviste („Pro Saeculum”, „Oglinda literară”, „Cronica”, „Boem@”, „Feed Back”, „Semne de carte”, „Poem Caffé” etc.), dar nu uită să țină la curent publicul teleomănean cu producțiile sale poetice (v. „Gazeta de Lița”, „Informația Teleormanului - cu grupajul de poezii, apărut sub titlul **Virgil Andronescu – poetul condamnat la viață**, în **2012**).

În anul **2013**, poetul **Andronescu** este inclus în două antologii de versuri, anume, în colecțiile de poezii *Cu patria în suflet* (I) și *Cu patria în suflet - de drag, de jale și de dor* (II), publicate la București de Ed. Națiunea (cu lansare, în **2013**, la Festivalul Internațional de carte

„Bookfest 2013” de la București), în antologia de versuri ocazionată de edițiile în concurs (a VII-a, a VIII-a, a IX-a) din cadrul Festivalului – Concurs Internațional al Poeților din Balcani „Balcanica” (organizator și gazdă Biblioteca Județeană „Panait Istrati” din Brăila), la care poetul ia parte în calitate de concurent și este recompensat cu diplome semnate de președintele juriului, criticul literar Daniel Cristea-Enache. De remarcat este faptul că poetul luase parte și la ediția a VI-a a festivalului, dar ca participant în afara concursului.

Din **2014**, gazetarul și poetul **Virgil Andronescu** este membru fondator al Mișcării literare „Litera 13” din Brăila și redactor al revistei omonime, iar, mai departe, în intervalul **2015-2019**, scriitorul **Virgil Andronescu** dă la iveală o serie de producții poetice, jurnalistice, fiind – totodată – angrenat într-o serie de proiecte culturale derulate în zona brăileană, dar și în cea de acasă, teleormăneană.

În acest context, ne face plăcere să ne oprim asupra câtorva realizări, de ex., îl regăsim, an de an, prezent în antologii de critică literară, ca aceea a autorului Dumitru Anghel, *O samă de scriitori* (Brăila: Editura Istros, Muzeul Brăilei, **2014**), apoi, după un an, în antologia lirică, *Poezii în Cetate* (Brăila: Editura Proilavia, **2015**) - tipărită de Biblioteca Județeană „Panait Istrati” Brăila – sau, anul următor, în *Antologie literară brăileană* (Colecția „Cărțile Chirei”, Iași: Editura Pim, **2016**), ca produs al celei de-a VIII-a ediții a „Taberei de creație și re-creație literară «Brăila - orașul frate cu Dunărea»”.

Tot în **2016**, neobositul poet și gazetar, **Virgil Andronescu**, a fost menționat în lucrarea noastră (v. Gheorghe Sarău, *Floarea română – 55 de exponenți romi din România decedați după 1989*, București: Editura Vanemonde), ca sprijinitor în documentarea pentru spațiul brăilean.

Anul **2017**, poetul **Virgil Andronescu** a primit, la Mizil, o mențiune la Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta”, ed. **2017-2018**, în **2018** apar prezentări și recenzii la adresa creației sale poetice în mai multe publicații, scrie prefete la volumele unor colegi și ia parte la lansările de carte ale confrăților săi literari din creuzetul geoartistic Brăila – Galați – Tecuci - Tulcea (v., de ex., prefata la volumul de poezii *Anotimpuri pastelate* de Sibiana Mirela Antoche).

Foarte important, rădăcinile teleormănene ale poetului scot, din când în când, câte o ramificație și acasă, **Virgil Andronescu** luând parte, de pildă, la dotarea cu material privitor la creația sa în cadrul Muzeului localității Segarcea Vale (inaugurat pe 1 iunie **2018**, în vechiul local al Școlii Olteanca), venind acolo împreună cu mama sa, în 2021 decedată, originară din satul Olteanca, subsumat acestei comune, mai cu seamă că în aceste spații școlare ea fusese cândva elevă. Teleormănenii, în general, nu-l uită pe **Virgil Andronescu**, l-au introdus, de pildă, în muzeul respectiv, de asemenea, turnu-măgurelenii l-au inclus în Monografia Grupului Școlar Tehnic „G-ral David Praporgescu” din Turnu Măgurele, liceul unde urmasse clasele a IX-a și a X-a de liceu. De bună seamă, întru laudă sunt și alte multe realizări ale sale.

Prof. Univ. Gheorghe SARĂU

CUPRINS

Un povestaș inițiativ născut în zodia Dunării, de Cristian Gabriel Moraru / 5
Cutiuța cu amintiri / 9
Umanism vs. Barabarism, într-un război fără sens / 17
Crucea măgarului / 23
Oglindă, oglinjoară ... / 31
Amintiri din două lumi diferite / 39
Destin și destine / 49
Croiala de care să nu te rușinezi că ești om / 57
Vino, Doamne, să vezi ce-a mai rămas! / 63
Natură, natural / 69
Păsări, flori și Dumnezeu / 75
Coșmarul din realitate / 81
AȘA DA sau AȘA NU?! / 89
Fișă de autor / 94